

POIRGALZEEN

I Jarda sleduje nejnovější trendy!

Úvodník

Sedm statečných v redakci PORGazeenu. Čtrnáct vrásčících rukou, sedmdesát roztřesených prstů. Několik kolen, zbytky páteří a koule pod očima. Čtyři probdělé sazečské noci, bezpočet těch redaktorských. Pro co? Pro nic za nic? Pro smích čím dál tím víc zatáhlých PORGáčů? Pro podpalování ohně olizujícím štědrovečerní tabuli? Pro dobrý pocit?

Jeden Kaczor. Jeden Hlaváček. Jedna Behová a jeden Kurnas. I Roesel by se našel – spící. Zlé krve jako v Rambovi. Konstruktivní kritika? Možná. Nemožná. Žná, žná, žná.

Co ty na to? Připraveno v nejlepší formě. Nořina labutí píseň. Slöwúv Student se ptá zemřel předčasně. I ten Jirous už to má za sebou. A po nás Profota. Aha, ten už taky žije jenom v Jarešově paměti. Tak pak asi tak.

PORGazeen 55. Šestatřicet stránek zplozených v půlroční letargii. Kopec písmenek se špetkou smyslu okořeněný sporadicky kýchnutím nadhledu a krásy. Třicet korun v tomhle čísle, v dalším bez mecenáše Huliciuse pámbůh s náma. Hahaha, s VÁMA.

Jenom jediné věci budem nad láhví vodky od Mexičana všichni hluboce litovat: že jsme nikdy nevydali ten bájný PORNazeen. To by třeba aspoň někdo dočet.

Jakub Kurnas, oktáva

Obsah

Úvodník...	2
Stalo se...	3
Zabili jste!...	3
Co ty na to?...	4
Hovory o PORGu...	5–13
Jak je to vlastně s PORGem?...	6–8
PORG v poutech?...	8
„Ucelená“ reakce vedení...	9
Kurnasovo přemoudřelé rozjímání ...	9–11
Promluva do duše PORGánovy...	12–13
Sky is the limit	14–15
Arnotovy zkrvavené cecky...	15–16
Zmatky chovance Bartoníčka...	17–18
Den na Evangelické akademii...	18–19
Rozhovor s ředitelkou Evangelické akademie...	20–21
The Wall...	21
Anketa...	22
Pes, který pokousal žraloka aneb moje letní brigáda...	23–24
Půlnoc v Paříži...	24
Cestou...	25
Ako Kopeček zdolal kopeček...	26
Apokryf o srdci...	27
Julinka a Ježíšek...	28
Přelet nad kukaččím hnízdem...	28–29
Velká změna...	29
Básnický koutek Münicha a Kurnase...	30
Uprímný žalozpěv absolventa PORGu...	31
La page francaise...	32
Was ist passiert?...	33
Perly sviní(m)...	34–35
Komix...	36

Stalo se...

Školní rok začínal double koncertem Sydy – cože, vy jste tam nebyli?! * První rok bez p.p. J.P.! Letos asi jedeme na Moravu sami... * Vítáme p.p. K.F.! * T.J. o ní: „Je to moje sluníčko“ * ŠvP Mácháč – nové vztahy, nové osudy * Věci, o kterých jste nikdy nevěděli, že je budete chtít vědět * Nepadla žádná důtka? Jenom pokud k tomu J.K. nemá co dodat * Fenomén čtyřiceti jablek * V.Š. znovu v bageterii, štrůdl se mu ale stále nedaří * Němci chodí do Karlovek a hrají tam na schovku * Německým slečnám radíme mít větší kontrolu nad svým unikajícím poprsím * M.C. jednou usne a ráno se probouzí mile potetován * Francouzi rádi rozjímají, zvláště pak per animum ad summos * Kaféčko zažívá první ztráty – A.-S.B.! * Mařána je super, dýchatelný vzduch ale ještě supeřejší * Debata: různí lidé, stejné názory, všechno je to z Olomouce * Ambiance PORG se protáhla kolem Přerova, Moraváci zuří (a Pražáci nechápou) * A.D. úspěšně hraje na obě strany, na tu její ale nehraje nikdo * E.H. je prý jedno E.J., E.J. je jedno E.H., ale že by se přestaly pomlou-

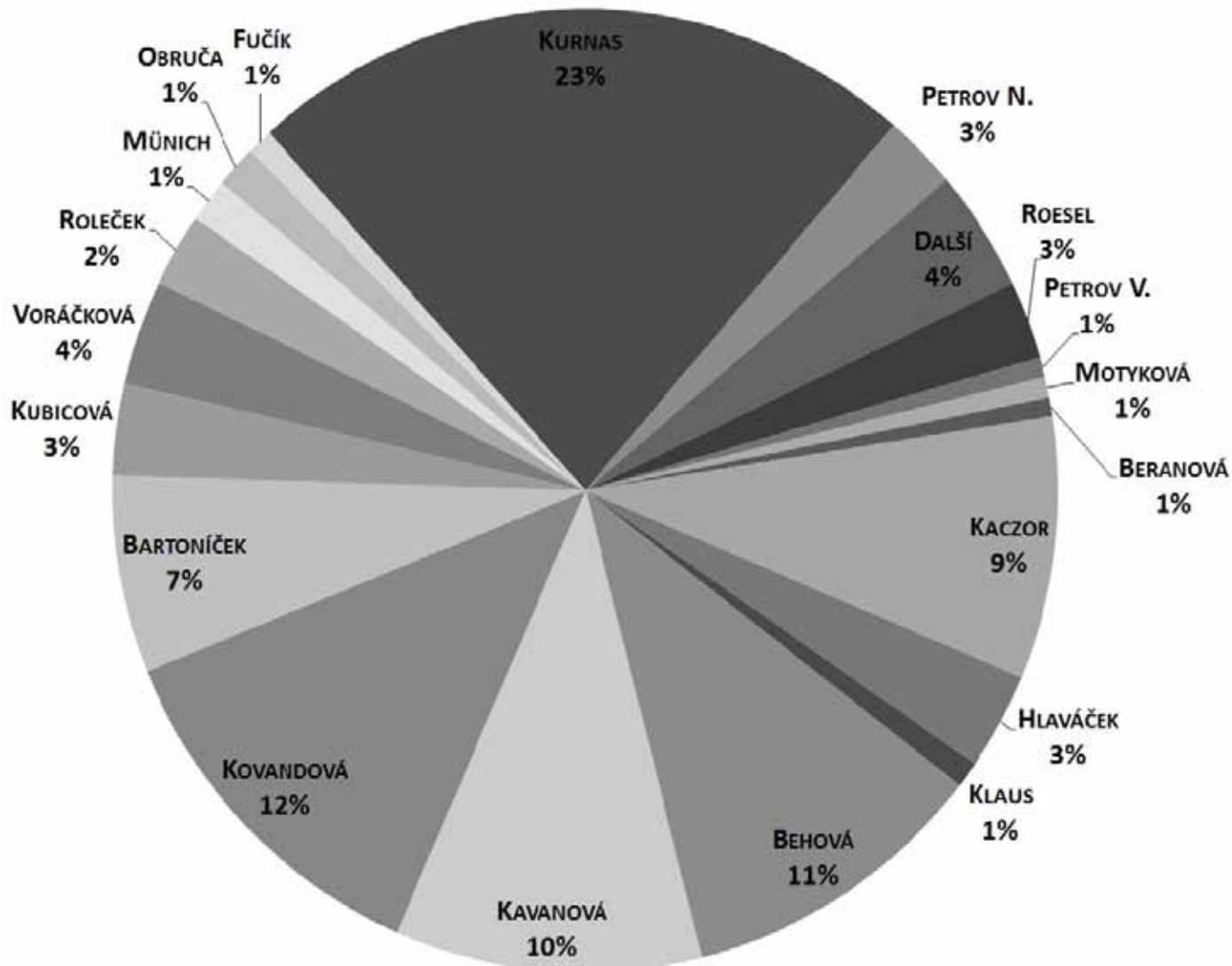
vat? Proč? * V septimě se zase barví vlasy, tentokrátě tmavé odstíny – A.K., N.Č., V.S. * Šokující odhalení – M.M. se v Drážďanech oblizoval s E.J. (zase!) * Nikdo nepobilil tělocvičnu * J.B. se vrátil k tradiční výrobě vaječného likéru * Letošní Mikuláš: V.P. čerty zmlátil, N.P. zpíval s anděly Přítele (zvláště pak s T.S.) * B.K. utekla z Japonska * B.H., M.P. a její sestra V.P. dělají suši v Kaféčku, 2 kg lososa je málo

Lednová obleva je ještě daleko, a tak není divu, že momentální vztahy na Porgu jsou z většiny typu těch dlouhodobých a stabilních, možná trochu okořeněné událostmi z přelomu září/říjen: N.B. transatlanticky s M.J. * V.M. už dlouhodobě s V.W. * zaláskovaná B.M. s flegmatickým V.K. * D.Č. stabilně s I.R. * B.H. s cizákem E.Š. * T.V. se všemi * M.P. svěruje svou oholenou šíjí holkám z primy * V.S. + P.H. * B.H. + T.S. * M.K. + V.Š. * A.K. tradičně s M.M. * Z Lemurska přijítá A.E. s J.K. * koketní V.H. + J.V. * hospodyňka E.H. s mafiánským J.D.

PORGazeen 55: časopis vydávaný studenty PORGu Libeň.

Redakce: Nora Behová, Jakub Kurnas, Martin Valášek, Bětko Kovandová, Theodora Voráčková, Nikolas Přemysl, Martina Kavanová. **Šéfredaktor:** Jakub Kurnas **Sazba, grafická úprava:** David Roesel, Jakub Kurnas **Ochranný dohled:** Martin Valášek **Ilustrace, foto:** Vadim Petrov **Tisk:** Anti Intellectual Conspiracy **Adresa:** PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00. **Ý-mejl:** porgazeen@gmail.com. Vyžádané i nevyžádané, neanonymní příspěvky jsou vždy vítány třemi kybernetickými pštrosoy a jedním pruhovaným hrochem z jiné dimenze na ý-mejlu redakce či kteréhokoliv redaktora! Žijeme v moderní době, takže vše pouze elektronicky! **Cena:** 30 Kč PORGazeen 55 vyšel v prosinci 2011 v nákladu 200 výtisků. Ještě tento Porgazeen, který si zajisté nepřečtete pouze vy, ale taky vaši rodiče, děti, kamarádi, kolegové, domácí mazlíčci, domácí plyšový mazlíčci a snad i tety z osmdvacátého kolena, vychází (stále ještě) díky velkorysému finančnímu podpoře **Eduarda Huliciuse**, studenta PORGu v letech 1992–2000. Skládáme hlubokou (a to ještě více hlubokou než v PORGazeenu 54) poklonu a uctivě děkujeme.

Nutriční hodnoty tohoto čísla

Zabili jste!

Na PORGu máme neskutečně kreativní studentstvo a množství materiálu, které porgáni produkují, je často k neuvěření. Máme tu mezi sebou grafiky, fotografy, reportéry, webové designéry, básníky, výtvarníky, literáty ... a přece je něco špatně.

Kde končí Vaše fotky hodné vystavování? Kde končí Vaše články, kterými chcete měnit svět? Kde končí Vaše srdceryvné básně? Za dob silné cenzury končily tyto produkty v šuplíku každého z autorů. A kde že je většina z nich dnes? **Na facebooku.** Každý se chce předhánět v počtu lajků, kterými jeho status ohodnotí široký okruh (ne)přátel. Sám to znám! Z foťáku vydolují fotky z poslední akce, nahrajou je do své galerie a v očekávání přešlapují před prohlížečem, kdy už se na ně někdo konečně podívá, kdy začnou mí přátelé tagovat lidi a kolik že po sobě zanechají komentářů. S každým lajkem roste mé ego, s každým vtípným komentářem pookřává moje amatérská fotografická duše. Říkáte si: „Není to krásné?“

Zatímco ego roste, něco jiného umírá. Tím něčím je školní kultura! Zabili jste Echo! Zabili jste porg.tv! Zabili jste PORG Foto (ještě ve stádiu embrya)! A co víc? **Zabijíte Porgazeen!**

„K čemu to je?“ ptá se teď náš čtenář. Ač může být status epický, desetkrát repostován a o přestávkách dalších dvou dnů ještě častěji citován, utopí se velmi rychle pod vahou dalších novinek a videí. Mimo to ji také neuvidí množství potenciálních čtenářů, kteří Vás nemají v přátelích.

Začněte to dělat jinak! Máte luxusní článek nebo krátkou básničku? Nedávejte ji na facebook, ale pošlete ji redakci Echa. Na facebook pak můžete dát odkaz, sláva vám neunikne a Echu to přinese alespoň pár návštěv! Máte srandovní video? Pošlete ho holkám z porg.tv, budou Vás za to milovat (na facebook si pak zase dáte odkaz, nebojte). Chcete něco sdílet celé škole?

Napište to do Porgazeenu!

Jste „jen“ malí primánci? **Nevadí, pište!** Máte „trochu“ radikální názory? **Nevadí, pište!** Máte jenom kameru na mobilu? **Nevadí, natáčejte!** Máte jen jeden objektiv? **Nevadí, fotte!** O zmrtvýchvstání porg.tv se pokouší parta kvartánek a Porgazeen se jen tak tak drží.

Nenechte je zemřít! Tvořte!

David Roesel, oktáva

Co ty na to?

Studentko a studente,

stárneme, všichni. I vy, primáni, co si myslíte, že vysoká škola je nějaká sci-fi představa z jiného světa, se budete divit, až najednou budete přemýšlet, ze kterých předmětů maturovat. Budete se divit, jak je možné, že už je to tady. A vy starší? No, na vás to čeká už za chvíli! Zajímalo mě tedy: přemýšlíte nad tím už? Co se vám vybaví, když se řekne budoucnost? Děsíte se? Nebo se nemůžete dočkat, až ze střední vypadnete? Zde se můžete dočíst, jak to vidí někteří z vašich spolužáků. Pěkné čtení.

Always yours,

Co ty na to

Chtěla bych být... Jako malá jsem věděla, čím chci být, přece maminkou, to je jasné. Možná bych tehdy brala i tu princeznu. Ale teď? Mám samozřejmě přání. Být doktorkou by mě velmi lákalo, ale co kdyby se to nepovedlo... Co kdybych neudělala přijímací zkoušky... Co kdybych omdlela u první pitvy nebo vyšetřila u první zkoušky? Co pak? Právnička? Ne, těch je moc a mají depresi. Učitelka? Nezvídaly by to moje nervy, v úvahu přichází jen mateřská školka. Profesionální tanečnice? Bohužel, ty s nedokonalou páteří neberou. Překladatelka? Nevím... Budoucnost je vrtkavá věc. Před šesti lety v primě jsem si říkala, jak moc mám času na nějaké rozhodování. Teď se bojím, že za tři roky rozhodnout nedokážu... Každopádně je lepší mít nejasný cíl, než žádný. A to já mám.

Bára Beranová, sexta

WE ALL GONNA DIE!!!
Studenti, myslíte na oktávu? Na maturitu? Smrtelníci, myslíte na smrti? Na smrt? Jediné společné údělu pozemšťanů a údělu porogáčů: blíží se konec. Někteří skonají předčasně, násilně, vinou svou, cizí nebo návykových látek, ale někteří to dotáhnou až do konce.

Věří děti v matčině lůně v život po porodu? Věří boží ovečky v život po smrti? Věříš v život po Porgu? Já ne. Pomůže mi Hérakleitos: do stejných řek vstupujeme a ne vstupujeme. Po Porgu nebudu žít. Žiji na Porgu? Po Porgu budu žít. Co je to žít? JÁMA PEKÉL! Až skončím, ať už se odeběru k Petrovi a jeho brance (čti: odmaturuju), nebo dostanu solnou dávku z upilovaný přímo mezi oči (čti: nebudu dost dobrej, abych maturoval ve jménu ústa- vu), skončím. Snadno by se řeklo, že začne něco nového. Možná jo. Spíš ne. Věříš v resurekci?

Vadim Petrov, oktáva

Vzpomínám si, jak jsem někdy v sekundě nemohla jednu noc spát a jenom tak jsem ležela v posteli a „přemýšlela“ (jak to bylo jen na tu denní dobu možné). Říkala jsem si, jak je to super, že nemusím nic řešit, že mám před sebou ještě nějakých šest let na PORGu. Dneska si říkám, že už jenom jeden rok, ale rozhodně to neříkám smutným tónem. Tím samozřejmě nechci PORG zatracovat, to vůbec ne, ale těším se, jak se zbavím všech těch předmětů, které mě nebaví, a budu se věnovat něčemu jinému, co mě baví. Ráda bych na architekturu, nejlépe na ČVUT nebo AVU. Ano, zkoušek se hodně děším, obzvláště talentové části, jelikož na to mě PORG moc nepřipravil a musím si teď hledat mimoškolní kurzy. Taky mě mrzí, že už tak často neuvidím lidi z PORGu, na druhou stranu úplně je neztratím – dej bůh Kafěčku dlouhou životnost – a potkám spoustu nových.

Lucka Motyková, septima

Jestli má a v historii školy PORGazeen měl nějakou funkci, pak jí dozajista je a bylo vytváření místa pro otevřenou debatu o tom, jaké naše gymnázium je a kam by se mělo ubírat. Už od prvních vydání našeho časopiseckého nezmaru se na jeho stránkách vedly věcné diskuze, předkládaly se argumenty a různí lidé předkládali různé myšlenky, které podle nich mohly školu posunout dál. Jsme rádi, že i v pětapadesátce můžeme

v pěti člancích dvou exPORGánů, dvou oktávánů a jednoho ředitele zahrnutých do sekce Hovory o PORGu navázat na tuto důležitou tradici, a doufáme, že i v budoucnosti budou studenti, profesoři a rodiče mít snahu a vůli bavit se o naší škole jako o živém, vyvíjejícím se a námi - PORGány - tvořeném společenství.

Podnětnou četbu přeje PORGazeen.

Jak je to vlastně s PORGem

Člověk před maturitou je povětšinou natolik vytížen přípravami na zkoušku dospělosti se všemi jejími absurditami, které ji letos provázely, že většinou nenachází čas ani energii na filozofování o nesmrtelnosti chrousta, problémech domorodých obyvatel Pobřeží Slonoviny nebo směřování jeho drahé školy. Rozhodně už nemá náladu se o tom rozepisovat do nějakých Porgazeenů, Ech apod. Maturita je za námi, a tak mi dovoluňte se naposledy zamyslet se nad vývojem PORGu v minulosti a budoucnosti.

Proč píšete „jeho drahé školy“? Protože si uvědomuji, že mi za těch šest let strávených na PORGu přirostla tato škola k srdci, a nejinak je tomu i u mnohých mých spolužáků. Z toho samého důvodu nedokáži po odmaturování jen tak hodit za hlavu její osud a nezajímat se o to, jakým směrem se vyvíjí a bude vyvíjet dále. A také proto, že mi na této škole záleží a stala se neodmyslitelnou součástí mého života, cítím potřebu složit jí účet a vyjádřit se k věcem, které mne na ní těší či trápí.

Sláva uklízení

Za jednu z nejpřínosnějších aktivit, se kterými se student PORGu za osm let pobytu pravidelně setkává, považují povinnost služby uklízet třídu po konci školního dne, respektive to, co tato povinnost reprezentuje – vytváření vztahu k prostředí, ve kterém se student pohybuje, a pocitu nutnosti starat se o pořádek a čistotu v něm. Studenti naší školy, kteří si třídu musí každý den po sobě uklidit, ji jistě v průběhu týdne mají menší tendenci „zabordelit“ než studenti jiných škol, které z jejich tříd okamžitě po skončení vyučování vyžene uklízečka se smetákem a hadrem, aby zlikvidovala „ten svinčák, co tam nadělali“. Starají-li se studenti o pořádek ve své třídě, možná je to přivede i ke starosti o vzhled a zařízení třídy jako takové – kupují si při dražbách gauče, větší na zdi plakáty, scházejí se, aby ji vymalovali.

PORG tak učí studenty starat se o prostředí, ve kterém se pohybují. To je jistě správně a bude se jim to v životě hodit, a nejen jim – i lidem z jejich okolí, kteří na tom budou profitovat. Samozřejmě v každé třídě je více či méně lidí, kteří se tyto uklízecí povinnosti naučili dobře „vohcávat“, doufejme však naivně, že jich je menšina. Vedení a profesori pak může přispět k estetickému vzhledu celé školy a k rozvoji pozitivního vztahu studentů ke svému životnímu prostoru tím, že budou vyžadovat důsledné dodržování stanovených pravidel – vylu-

xování alespoň 1x týdně, sbírání papírků atd. Nikoliv však tím, že bude studentům znemožňovat zvelebovací činnost různými zákazy, příkazy, schvalovacími procesy nálepek na lavici, vyřazováním „nehodných“ kusů nábytku apod. Takový přístup vede nutně k reakci – apatii a nezájmu, a tudíž i snižuje zájem studentů samotných na čistotě a pořádku ve třídě.

Maturiták a čajovna

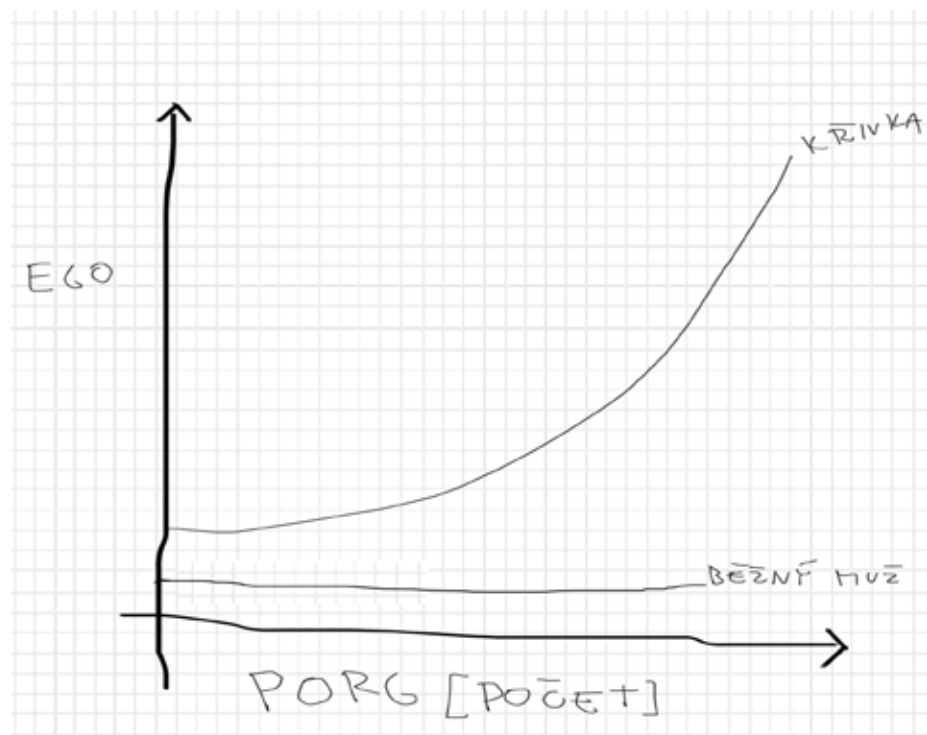
Stejně tak je dobře, že oktávání každý rok sami organizují maturitní ples. Jakou to má souvislost s úklidem, ptáte se? Před třídu, jako kolektiv, je postaven poměrně náročný úkol zahrnující škálu menších úkolů od technicko-organizačních až po programové. A ačkoliv je jasné, že by bylo daleko jednodušší, kdyby organizace plesů probíhala metodou „stejně jako loni“, používanou na většinu českých středních škol, což by ušetřilo mnoho energie a nejspíše i peněz, a maturantům se dala možnost tak akorát secvičit předtančení, je dobře, že tomu tak není.

Oktávání si musí rozdělit úkoly a spolupracovat na jejich řešení, musí vymyslet a zorganizovat spoustu věcí. Zároveň jsou za celou akci částečně finančně zodpovědní, a mají tak motivaci, aby to „dobře vyšlo“. Zkušenosti načerpané v tomto procesu se jim jistě budou do života hodit, a ve výsledku ani tolik nevadí, když se nepovede maturitní film nebo když selže organizace poděkování profesorům, důležité je, že si z toho organizátoři odnášejí poučení do příště (které již ale nebude na PORGu). A nyní ta souvislost s úklidem – i zde je studentům dáвана do rukou odpovědnost a oni se učí s ní zacházet – dovednost v životě potřebná.

Podobné je to i ve školní čajovně, kde jsme dostali sklepní prostory se slovy „dokud tam nebude žádný průšvih, máte naši plnou důvěru“ (doufejme že letošní terciáni konečně dokáží, že si tu důvěru zaslouží a že jim na ČUVUNU opravdu záleží). A máme další a další pozitivní příklady – PORGazeen, GAuČ, organizace Běstviny a patronace primárně septimány, miminko atd.

Rozvíjet, nebo vzdělávat?

PORG je zkrátka škola originální a jedinečná, a to nejen díky své atmosféře, ale hlavně díky tomu, že na studenty působí také výchovně a snaží se je rozvíjet i po jiné stránce než vědomostní. A to ať už cíleně zaměřenými činnostmi, aktivitami a povinnostmi, nebo věcmi,

keré se dějí jen tak na okraj, jakoby mimoděk. Pan ředitel Klaus považuje, alespoň soudě podle jeho četných vyjádření, za nejdůležitější onu vzdělávací funkci a přípravu na „úspěch na trhu práce“. Neméně důležitá, možná i důležitější, je však ona funkce výchovná.

Paradoxem je, že se Václav Klaus poměrně často vyjadřuje negativně vůči moderní pedagogice reprezentované snahou o rozvíjení tzv. „klíčových kompetencí“ jedince, a to ve prospěch klasické pedagogiky upřednostňující

PORG je sice škola originální, z nejasných důvodů však dobrovolně podniká kroky k tomu, aby tuto svoji originalitu ztrácela, a to je škoda.

lépe měřitelné znalosti a vědomosti. Je to paradox hlavně proto, že je to právě škola, které již třináct let řediteluje, na které ve velkém dochází k rozvoji neměřitelných vlastností a dovedností důležitých pro život – schopnosti prezentovat se, organizačních schopností, zodpovědnosti a mnohých dalších – což jsou právě ony „klíčové kompetence“, proti kterým se V. Klaus, alespoň ve svých mediálních prohlášeních, často staví.

Je tedy potřeba si klást otázku – je tento „roztvíjecí“ (rozuměj takový, který mladého člověka rozvíjí, ale který není vzdělávací na straně vědomostí) efekt studia na PORGu chtěným cílem, na kterém profesori a vedení školy soustavně pracují? Nebo se jedná pouze o vedlejší produkt, něco, co vyplynulo z podstaty naší školy samo, mimoděk, nebo co nám zbylo jako dědictví z minulosti po lidech, kteří PORG vedli kdysi?

Ztráta důvěry

PORG je sice škola originální, z nejasných důvodů však dobrovolně podniká kroky k tomu, aby tuto svoji originalitu ztrácela, a to je škoda. S každým novým pravidlem a regulací, s každým dalším zavedením kontrolního počítačového systému jednotného pro všechny školy PORG, s každým zabaveným kusem nábytku a zakázanou nálepkou na lavici, s každou předem neprodiskutovanou školou v přírodě za pět tisíc, s každým nesmyslným (z pohledu studenta) a ne-

vydiskutovaným zavedením povinné výuky matematiky v oktávě, s každou novou pobočkou, s každou novou funkcí ve vedení školy, s každým pokusem o zavedení pololetí, s každou hospitací, s každým zvýšením rozdílu v platovém ohodnocení vedení školy a učitelů se snižuje důvěra mezi jednotlivými členy „rodiny“ PORG a zmenšují se všechny pozitivní dopady, které tato důvěra nese či nesla. Vzájemná důvěra – to je to, co je na PORGu originálního a jedinečného a co se tam, i přes všechny možné krize, dokázalo udržet až do dnešních dní.

Rozhodně netvrdím, že vedení nepodniká žádné pozitivní kroky ve vztahu k důvěře. Kladně lze jistě ohodnotit možnost navrhnout destinaci podzimní školy v přírodě či stále se rozšiřující nabídku volitelných předmětů. Co rozhodně může vzrůstat, a nejspíše i vzrůstá, je důvěra mezi školou a rodiči. Zvláště v mladších ročnících, kde se projevuje mírná změna v sociální struktuře studentů, požadují rodiče profesionální a korektní přístup, který jim tato škola rozhodně je schopna nabídnout. Děti pilně studují a rodiče platí – o atmosféru či poměry se nemají důvod starat a jejich vztah je na bázi klient – majitel.

Kapitalismus a trh

Nyní se dopustím něčeho, co bych jako žurnalista píšící do novin asi dělat neměl – vpustím do textu svůj čistě osobní faktor a přiznám se čtenáři, že při psaní předchozího odstavce jsem si konečně uvědomil, proč tomu všemu tak je, a tak mi nyní dovoluňte silně obrátit úhel pohledu na věc a vůbec téma celého článku.

Již od roku 1990 funguje v našem státě kapitalismus a tržní prostředí. Pro zřizovatele Porgu, jímž je sdružení PRO GYMNÁZIUM, od roku 2007 ovládané Martinem Romanem, přece vůbec nemusí být podstatné, jestli na škole panuje atmosféra důvěry, jestli se učí ve třídách s plakáty na zdech nebo bez nich nebo jestli studenti mají dostatek příležitostí k seberealizaci. Jako v jakékoliv firmě je pro majitele důležitý zisk (ten v případě PORGu jakožto obecně prospěšné společnosti snad nehraje roli) a komerční úspěch. Spolehlivým indikátorem úspěchu PORGu v oblasti školství je zájem o studium. Vzhledem k tomu, že počet přihlášek několikanásobně převyšuje kapacity školy a nadále se zvyšuje, je zřejmé, že Václavem Klausem zvolená strategie je úspěšná

se vším všudy. Vedení školy tedy nemá důvod cokoli na svém přístupu měnit – studenti se hrnou, platí školné a školu ani ve velkém neopouštějí.

PORG je přeci firma!

Je důležité pohlížet na PORG jako na firmu, nikoliv jako na vzdělávací či výchovné zařízení. Pak už jsou všechny kroky činěné vedením školy pochopitelné, jelikož se řídí tržním vztahem služba–zákazník. Koneckonců i bájný zakladatel PORGu Ondřej Šteffl volal po přeměnění školy na firmu již při krizi školy v roce 1997! Předpovídal, že přeměna zabere čtyři roky – trvalo to sice o něco déle, dnešní realita však je v mnohém překvapivě podobná jeho tehdejší představám či se k nim rychle blíží (viz rámeček).

Ještě je také potřeba si uvědomit, kdo jsou klienti PORGu. Ne, nikoliv, vy, milí studenti, to nejste. Jsou to vaši rodiče,

Z článku PORG Ondřeje Šteffla o budoucnosti školy (PORGazeen 14/1997)

„Znamená to přejít na princip služba-klient. Znamená to privatizaci školy. Znamená to najít majitele. Ten si pak musí formulovat svůj podnikatelský záměr, vybrat klienta, na kterého se bude orientovat.“

„Má-li škola dlouhodobě vydělávat, musí nabízet něco, co jiní nenabízejí. Vůbec nejlepší je, když je pokládána za nejlepší, když je první. Za nejvyšší zaručenou kvalitu jsou lidé ochotni zaplatit.“

„Zavést možnost udělat si International Baccalaureate (IB)“

„Rozšířit nabídku mimoškolních aktivit... i o organizování zájmových aktivit studentů na půdě školy (typu LŠU, jazyková škola...)“

„Povinně v druhém pololetí sexty dlouhodobý pobyt v rodině v anglicky mluvícím prostředí (rodiče platí pouze letenky).“

a ti si PORG platí od toho, aby vás vzdělal a pak vás připravené být úspěšní, vydělávat hodně peněz nebo se věnovat vašemu vysněnému povolání vyplivl do života. Možné také je, že povinnost uklízet po vyučování třídu pomáhá škole tak akorát šetřit za uklízečky. No a máte-li rodiče, kteří mají jinou představu o úloze školy ve výchově

→ dětí, máte bohužel asi smůlu, protože ti z pohledu vedení školy nepatří mezi tu společenskou skupinu, která by byla tak početná, aby byla schopna naplnit 192 míst a zaplatit školné odpovídající kvalitám poskytovaných služeb – výjezdy do zahraničí, špičkové technické zajištění, na Novém PORGu pak i špičkové rodilé mluvčí a všelijaké další vymoženosti, které si státní školy dovolit nemohou.

Orientace na dobře zajištěnou vyšší střední třídu, u níž je „vzdělání v popředí hodnot“, je, z pohledu managementu školy, daleko jistější.

Pokud si stále někdo myslí, že v Praze je dostatečně početná skupina intelektuálně založeného obyvatelstva, pro které by „zajímavé, rozvíjející a netradiční“ vzdělání bylo atraktivnější nežli vzdělání

„špičkové“, jaké nabízí současný PORG, je nejspíše na čase založit školu novou a pokusit se s ní o úspěch, případně hledat mezi školami již existujícími (např. Přírodní škola či waldorfské školy). Od PORGu to již čekat nemůžeme, ten se vydal jinou cestou.

Honza Kaczor, ex-oktáva

PORG v poutech?

Nebývá zvykem, aby se na tvorbě PORGazeenu podíleli i absolventi, kteří už de facto nemají s libeňským gymnáziem co do činění. Máme však tu výhodu, že můžeme věci se školou spojené sledovat s nadhledem a i tak se k nim vyjadřovat. Na počátku tohoto článku stál můj otevřený dopis řediteli Klausovi, jež jsem po dialogu se studenty, kteří dnes za PORGazeen zodpovídají, a absolventy, kteří tu více, tu méně sdílejí mé znepokojení, modifikoval a rozhodl se sepsat kritiku věcněji.

Všichni se bezesporu shodneme na tom, že PORG je škola zcela výjimečná, a nepotřebujeme k tomu používat poněkud zavádějící argumenty narůstajícího počtu přihlášek či úspěšnosti studentů při maturitách a při přechodu na vysoké školy, protože ty o škole samotné vypovídají pouze to, co už mnoho let víme – že nabízí vysoce kvalitní vzdělání. Výjimečnost libeňského gymnázia spočívá především v lidech, které dokázalo svést dohromady. Z nich vyrůstá jeho neopakovatelná atmosféra, tvořená vzájemnou motivací k nabývání nových a nových znalostí a schopností. Když se podívám na své vrstevníky, kteří již střední školu takzvaně doklepali, vidím výjimečnost bývalých PORGánů v jejich rozhledu a zájmu o dění kolem sebe.

Proto se i já cítím být s naším gymnáziem i několik let od maturity nerozlučně spjat a proto se mě také vše, co se kolem školy děje, osobně dotýká. V posledních několika týdnech a měsících se do spojitosti se školou dostaly záležitosti velkého významu pro celou českou společnost a o to víc pro mě, absolventa. Jistě tedy pochopíte, že cítím nutkavou potřebu se k nim vyjádřit i za cenu toho, že náš PORG podrobím kritice.

Před několika lety vstoupil do života školy tehdejší generální ředitel největšího státního podniku a téměř monopolního poskytovatele elektrické energie, Českých energetických závodů (ČEZ), Martin Roman, který svým stomilionovým darem umožnil otevření Nového PORGu a uskutečnění dalších investičních aktivit, které se promítly i do života libeňských

PORGánů. V souvislosti s tímto darem získal Roman možnost obsadit většinu míst ve správní radě. Už tehdy jsem tento krok příliš nevítal – PORG si byl schopen na svůj provoz sám vydělat a, ať se to někomu líbí nebo ne, faktem je, že ředitel největší státní firmy je osobností politiky exponovanou. Spojení jeho jména se jménem PORGu nutně ústilo v politizaci školy, alespoň v očích široké veřejnos-

Poslední události však významně prohlubují můj nesouhlas se spojením naší školy se jménem Martina Romana. Jakkoliv ctím presumpci nevinu, v tuto chvíli platí, že pověst tohoto muže v očích veřejnosti je poškozena, a s ní nutně i pověst našeho gymnázia.

ti, která není obeznámena s detaily a, živena senzacechtivými médii, uvažuje často zkratkovitě. I tehdy se krok Václava Klause setkával s kritikou dalších studentů, která však vyvěrala pouze z těchto subjektivních názorů a v přímém střetu s ideou dalšího rozvoje školy mimo libeňské zdi neměla šanci uspět.

V průběhu minulých týdnů a měsíců se však spojení osoby Martina Romana se školou dostalo do zcela nového světla. Napříč českými médii se objevily informace, podle kterých se měl Martin Roman po celá léta dopouštět porušování zákona o střetu zájmů a dost možná i dalších trestných činů, jako například korupce. Zcela jistě lze namítnout, že se v médiích objevuje celá řada informací, které účelově vypouští tu jedna, tu druhá zájmová skupina a nelze k nim přistupovat na základě principu „na každém šprochu pravdy trochu“. Obvinění, která česká média proti M. Romanovi vznášejí, jsou však natolik závažná, že je nelze ignorovat, zvláště pak v situaci, kdy je v České republice dlouhodobě zcela zjevná nefunkčnost vyšetřovacích procesů ze strany policie a justice.

Když jsem z libeňské budovy PORGu odcházel s maturitním vysvědčením, domníval jsem se, že si kromě znalostí a rozhledu odnáším také cennou položku do životopisu vzhledem k zasloužené reputaci, kterou naše gymnázium za dvě dekády své existence získalo. Poslední události však významně prohlubují můj nesouhlas se spojením naší školy se jménem Martina Romana. Jakkoliv ctím presumpci nevinu, v tuto chvíli platí, že pověst tohoto muže v očích veřejnosti je poškozena, a s ní nutně i pověst našeho gymnázia. Samozřejmě nejde o nenávratné poškození a pověst školy utrpěla nejspíš jen v očích těch, kdo se nebudou obtěžovat dohledat si další informace kromě těch běžně dostupných v médiích. Za zamýšlení však situace rozhodně stojí a nelze nad ní mávnout rukou.

Co mi v současné chvíli chybí nejvíce, je ucelené vyjádření vedení školy, tedy jména ředitele PORGu Václava Klause.

Doufám, že se jej dočkám.

Radek Hlaváček, ex-oktáva

„Ucelená“ reakce vedení školy

Ze stovek našich absolventů je myslím jen jeden, který se věnuje aktivně politice, a sice absolvent Hlaváček (čím dál významnější figurka pražské ČSSD), na jehož článek jsem nucen „uceleně“ reagovat.

Před čtyřmi a půl lety jsem, za šéfredaktora Strnada, napsal do PORGazeenu článek, který mapoval historii PORGu od roku 1990. Zakončil jsem ho slovy:

„Otevření druhé větší školy ... Pokud celý projekt bude úspěšný – bude to naopak pro „libeňský“ PORG posila (již dnes pracují někteří noví zaměstnanci částečně pro libeňskou školu), finanční úspora

a větší stabilita. Hledme s optimismem do budoucna, udržme naši pedagogicko-studentsko-rodčovsko-absolventskou komunitu (naše největší bohatství). Já se o to budu snažit i nadále.“

Můj pohled po skoro pěti letech: Nový PORG je úspěšný a znamená pro celou společnost větší stabilitu.

Rozhodnutí zřizovatele v roce 2007 bylo správné a dnes bych hlasoval stejně. Dr. Roman dodržel všechny tehdejší (i pozdější) psané i nepsané dohody na 100 %. Jeho působení pro PORG je ryzí altruismus.

Spekulace ze světa velké politiky, hospodářského boje polostátního světa atd. myslím nepatří do PORGazeenu, časopis v tom nemá žádnou komparativní výhodu a ani aktivista Hlaváček o věci neví nic.

Václav Klaus, ředitelna

Kurnasovo přemoudřelé rozjímání

Šebrleho zlatá z MS ,07 v Ósace, nesvéprávné čínské gymnastky na LOH ,08 v Pekingu, Čechova neodpuštělná chyba v upršeném zápase s Tureckem základní skupiny EURO ,08 v Rakousku a Švýcarsku, Boltův dech a zlato be-roucí výkon 9,58 na MS ,09 v Berlíně, slovenská bramborová jízda hokejovým turnajem ZOH ,10 ve Vancouveru, Evropa usazená na vrcholu fotbalového světa po MS ,10 v JARu, 1600. kanadský bod pro filadelfské číslo 68 z lité bitvy s vítězem NHL Bostonem Bruins (gratulace, Jardo!)... mnoho se ve světě událo za poslední čtyři roky. Za čtyři roky, které uplynuly od toho, kdy nám dali Romana a vzali Klause.

Byl jednou jeden... PORG Libeň

Když si čtenáři na sklonku školního roku léta Páně dvoutisícího sedmého otevírali zbrusu nový PORGazeen 45, museli do- zajista se zklamáním zjišťovat, že uvnitř najdou pramálo osvědčených rad na to, jak sbalit toho tichého, šarmantního francouzského fešáka na rozkošné pláži v Marseille, a ne jeden musel padnout v chladnou náruč zoufalství a (zcela nečervencové) trudomyslnosti, když se ani po přečtení desáté stránky nedobral k ničemu jinému než soupisu varování a ponurých věštb o důsledcích finančního vstupu Martina Romana (toho času vysokého manažera elektrárenského molochu ČEZ) na PORG a celou situaci kolem této pro školu do- zajista veledůležitě události vzniklou. Snad se tak do obecného povědomí obtěžkaného z jedné strany znejistělosti a nervozitou a ze strany druhé hlubokými očima onoho zmíněného plážového Gala nezapsala s dostatečnou vahou a přesvědčivostí slova tehdejšího „libeňského“ ředitele Václava Klause, který se v dvoustránkovém příspěvku roze- pisoval o tom, co PORG byl, čím je a jaký by podle něj být měl.

Tento článek (vzniklý na požádání tehdejšího septimána Matěje Strnada!) ukazuje, chtělo by se skoro říct shrnuje,

Klausovo smýšlení jakožto ředitele. Mo- hu-li jako nevystudovaný, na žurnalistu si již dlouhé roky hrající mudrlant soudit, je to smýšlení velice praktické, nohama na zemi stojící a nejdůležitěji pak zodpo- vědné; jakožto důkaz budiž uvedena ci- tace: „PORG v první řadě živí skoro třicet rodin svých zaměstnanců a musí to činit s reálně optimistickým výhledem do bu- doucna. Než mě za toto zjednodušení za- čnete kamenovat, uvědomte si, prosím, že v sobě obsahuje jak zlepšování peda- gogické, tak i všechna myslitelná další. — Cítil jsem jako svou povinnost dívat se tímto prizmatem nejen s výhledem na nadcházející školní rok, ale dál.“ Nezbyt- nost neustálého rozvoje školy se zdá být docela nezpochybnitelná a správnost rozhodnutí šáhnout po nabízených pro- středcích k zlepšení vedoucích venkon- cem neoddiskutovatelná. Jako jakákoliv jiná firma se i PORG musí chovat raci- onálně, a jelikož racionalita našeptává (jakkoli zběsilé) „rozvíjej, nebo upadni v zapomnění“, nelze těm, kteří o přijmutí finanční injekce pro naši školu rozhodli, ani vážice na časem ustálených vahách moudrého a nemoudrého, zhola nic vy- číst.

Přechod od PORGu k PORGu Libeň ale přinesl jednu změnu, která se docela vy-

mykala úvahám o finanční stabilitě školy, nevyhnutelnosti inovativnosti a vlastně i všem těm skeptickým a znepokojeným hlasům z tehdejší sexty a septimy, které tak živelně, zapáleně a s upřímným zá- jmem volaly po tom, co považovaly pro školu za dobré: onou změnou byl Klau- sův odchod do nově se rodící a spousta práce a pozornosti vyžadující školy ve stínu malebného krčského lesíku. Ředi- telské křeslo ve starém úřadu tak zůstalo prázdné a své dlouhé údy do něj zane- dlouho poskládal nový ředitel výkonný, Daniel Přibík. S vědomím toho, že všechny hlavy v PORGazeenské redakci musí být při nejbližší příležitosti posypány tuč- nou vrstvou toho nejpopeleovitéjšího po- pela, konstatuji, že hlavní rozdíl v ředite- lování Klause a Přibíka je ten, že Přibíkova „vize“ je zatím stále poněkud nečitelná, nevybarvená a vůbec tak nějak zahale- ná v pořádném krajici poctivé anglické mlhy. Usuzovat, co má náš ředitel „za lu- bem“, se dá snad pouze z drobných regu- lací, které provede, či z větších projektů, které se na škole snaží rozjet – nelze však mluvit o znalosti jeho koncepce.

Kdo nese královský hermelín?

Je asi důležité pro chápání významu funkce (výkonného) ředitele PORGu po- znamenat, že se zdá, že myšlenka ražená v (dosavadním) závěru své přítomnosti na škole právě zmíněnými studenty Vr- bou, Traugottem, Strnadem či mnohými dalšími, totiž že na rozhodování ve vě- cech školy se mají zcela bezprostředně a demokraticky podílet její klienti, tedy rodiče, již poněkud z povědomí PORGá- nů (pokud ještě nějaké povědomí něja- kých PORGánů vůbec existuje) vymizela, a obecně a zcela bez diskuze přijímanou alternativou se stala jakási „osvícenská →

→ diktatura“, kterou hned v prvním PORGa-zeenu jistý student předpověděl jakožto nejefektivnější nástroj k zaručení rozvoje školy. Ať si o správnosti tohoto posunu myslí kdo chce co chce, jeho dopad na posilnění „moci“ ředitele je asi dostatečně zřejmý.

Stejně tak je potřeba mít na paměti druhou věc: ředitel Příbík je mužem s vlastníma nohama, s vlastníma rukama a zejména pak s vlastní hlavou. Jeho vláda je vládou svéhlavou, autonomně myslící a do značné míry nezávislou na ochranných křídlech, která nad ní roztahuje überředitel Klaus. Jen těžko lze věřit představě, že by se současný „libeňský“ ředitel se vsí svojí ambiciózností nechal vmanipulovat do pozice, kdy by jen papouškoval rozhodnutí vynesena shora – ostatně, jak už bylo řečeno, „tam nahore“ beztak nikdo během posledních několika let na žádné podobné zákulisní hry nemohl mít čas. Pokud se tedy odvážíme zvednout metr a začneme měřit, zkoumat a spekulovat, kolik správného a kolik špatného se na PORGu Libeň za vlády monarchy Příbíkova událo, můžeme a musíme jako studenti rozhodnutí „shůry“ přisuzovat právě a pouze jemu.

Od nálepek po Harvard

Tedy třeba soudit, kolik správného a kolik špatného. Správného. Jak lákavě zní argument, že kritika má být vždy pozitivně laděna a hořké pilulky výtek a na-

Každá vzdělávací instituce má být schopna přesně definovat, co dělá, proč to dělá a jak to dělá.

pomenutí se mají servírovat v sladkém jahodovém džemíku poplácávání se po zádech. My ale, jakožto lidé upřímní a vědomí si nesporného faktu, že pokrok tkví jen a pouze v odstraňování chyb a nedostatků, se vyhneme pochlebování a pokryteckým úsměvům, jelikož nemůžeme a nechceme zakrývat, že naše rysy jsou ztrhané a tváře rozryté vráskami.

Asi nejušměvnější změnou, která se pod patronátem ředitele Příbíkova dala do pohybu, bylo zavedení Kodexu pořádku ve třídách. Těžko zapomenout na ve zpětném pohledu zcela absurdní debaty o tom, jaká míra nepořádku či neortodoxní výzdoby je ve třídě ještě únosná a kudy protéká její Rubikon, který se nesluší překračovat – na debaty, které inicioval sám ředitel Příbík a které zcela reálně probíhaly mezi zástupci jednot-

livých tříd a samotným „výkonným“ na ŠVP v Českém Švýcarsku. Vzniklý „manifest čistotnosti“ tak mohl leda poukázat na to, že výzdoba ve třídách by neměla odporovat hygienickým normám, zákonům a základní lidské touze dívat se ve svém okolí na věci spíše spanilé a krásné než hnusné a k zblití.

Je ovšem zajímavé, že i do takto malicherné záležitosti se náš ředitel položil se záplem sobě vlastním: přestože zejména ve třídách starších studentů otrle přivírá oči (asi doteď spoustu oktávánů nemůže dost dobře pochopit, čím si vysloužili tu milost, že se již třetím rokem mohou dívat na pevná bříska a prdelky rozverných dívek, která se na ně od úsvitu do úsvitu lákavě culí z několika černobílých plakátů), mladší generace již vychovává pod poněkud přísnějším drobnohledem. Nejedna historika uniká z rozličných PORGánských komnat podivující se nad takřka vědeckými metodami, se kterými Příbík přistupuje k problematice nalepování nálepek na lavice, propluje občas rozhovory PORGánů a dává dobrých pohnutek k tolikrát oprášeným úvahám o tom, jak tomu vlastně je s tím šprochem a jeho pravdivostí.

Jsou ale i významnější posuny, které nový ředitel na škole protlačil. Jedním z nich, snad ne zcela závislým na aktuálním vedení (ostatně základní kámen v podobě myšlenky osadil již na konci devadesátých let exředitel Šteffl, viz např. článek Honzy Kaczora v tomto čísle), je kupříkladu zavedení výjezdu do zahraničí během sexty. Na dané téma jsem sám již článek napsal (pro zájemce viz minulý PORGazeen) a přiznám se, že již nemám zhola co přidat. Měl-li bych ale shrnout své základní výtky k celé politice masivního vyjíždění „ven“, pak bych uvedl asi tolik, že ne každý student umí vytěžit z dlouhodobého zahraničního pobytu pozitiva (ostatně rupnutí jedné z exstudentek letošní septimy u srpnového reparátu dává této úvaze do jisté míry za pravdu – na čí zodpovědnost proboha mohla odjet na půl roku ven, když co se studijních výsledků před odjezdem týká, nebyla, řekněme eufemisticky, „žádná star“?) a že by škola měla být po dobu celých osmi let studentových studií schopna zaručit to, aby bylo bezpodmínečně nutné ji navštěvovat.

Se zahraničními pobyty se tak trochu pojí i projekt, který s velkou pompou loni na jaře škola spustila. Jeho jméno je samo o sobě materiálem vhodným pro titulní stránky novin: „Studenti PORGu studují

na nejlepších univerzitách světa“. Budiž opět odkázáno na minulý PORGazeen a do hloubky iniciativu zkoumající článek exoktavána Matěje Jungwirtha, momentálně studujícího na univerzitě v Chicagu. Jelikož moje znalosti ani zájem o výjezd na bakalářské studium mimo ČR nedosahují úrovně Matějovy, vystačím si s poněkud škodolibým komentářem, že jakkoli může být titul projektu fotogenický, nikdo si ho, ať už vně či uvnitř školy, zatím výrazně nevšímá. Přestože myšlenka samotná je bezpochyby dobrá a nabízí studentům zajímavou cestu pro jejich akademický vývoj, provedení doposud pokulhává – ať už se podíváme na portrét zmíněný název, který na přízemně uvažujícího a realistického člověka působí jako rudý hadr na býka, nebo kupříkladu na propagační přednášku jednoho českého vědce s americkou univerzitní minulostí, která letos na jaře na PORGu proběhla a která byla natolik koncepčně zmatená a nicneříkající, že nejspíš víc studentů odradila, než nalákala.

V čem tkví jádro pudla?

Poněkud znepokojující jsou však (a v době vzniku Nového PORGu byly) zvěsti o neurovanané a někdy až vyhořelé situaci ve sborovně. Není na nás soudit, zdali všechny historiky a povídačky o tom, který z profesorů se za koho zaručil krkem a tak podobně, kolující mezi studenty, byly pravdivé, nicméně nezbyvá než konstatovat, že profesori, jejichž styl výuky a hodnocení (či jiných, nesouvisejících kvalit, jako by se ozývalo z biologického kabinetu) ne zcela splňuje tabulkové předpisy školy, v čele s věčným rebellem bez příčiny Rolečkem, uznávaným kunsthistorikem a snad posledním mohykánem hard-core katolické církve, skladujícím si v Nasavrkách ostatky světců, byli nehledě na svou vysokou odbornost a nespornou přínosnost pro studenty popotahování a jejich pozice na škole není ani v současnosti nejjistější. Nechám-li proniknout do textu osobní aspekt, musím říci, že přestože jsem na PORGu musel za osm let studia psát nespočet „seminárních“ prací, první (a asi i poslední) opravdu smysluplnou byla ta o sebevraždách právě pod vedením školního jezuita (přestože si práce na seminárku spíše hrála a její „hodnotnost“ tkvěla úplně jinde nežli v rigidně dodržené formě). Chtělo by se říci, že ne všechno se dá soudit podle psaných zákonů a předpisů, protože opravdová hodnota často tkví daleko mimo ně.

A právě v tom je možná ten problém, který mě již nějakou dobu tíží a jehož

důsledky jsou pro mne zcela nedozírné: naše škola jako by se čím dál tím více zaměřovala místo na skutečné vzdělávání a obohacování studentů na jakési „zpeněžitelné“ a (rodičům) lehce odprezentovatelné pozlátko. Nejde o lehce definovatelný a uchopitelný proces, jde spíše o některé tendence, mezi které patří stejně tak popotahování Rolečka, jako kupříkladu extenzivní příprava skupiny oktávánských pokročilejších angličtinářů na státní maturitu, která je hluboce pod jejich úrovní angličtiny, či další úkazy, pro které člověk jen těžko nachází rozumného vysvětlení (k čemu alkoholtestery, k čemu pololetí místo trimestrů, k čemu vedením iniciované studentské ankety hodnotící jednotlivé profesory?!). Toto, dáno dohromady s pilátovskými slovy probleskujícími mluvou našeho výkonného ředitele (cituji citované v mém zmíněném článku o studijních výjezdech: „Zájem o výjezdy je veliký. Budeme v tom dále pokračovat.“) nabízející místo tvrdé a spravedlivé vedoucí ruky po-fiderní háv jakési pokřivené rodičovské demokracie, dává vzniknout pohonné směsi, která jen těžko dovede pohánět motor toho výjimečného „širokého“ přístupu ke vzdělávání a vychovávání, který byl pro PORG dlouhé roky tak typický a tak zásadní. Škola má rozvíjet studenta po všech stránkách, má mu dávat možnost potkávat různé typy zajímavých pedagogů, ať už toho zdánlivě nesystematického Rolečka (omlouvám se tímto panu profesorovi za zneužití jeho jména pro novinářské účely, ale nevidím jiné cesty než jmenovat), nebo vždy přesného a pinktlích Přibíka, a na každý pád má bez pomocného slova rodičů vědět, k čemu a jak chce své žáky dovést – ať už má být cílem studia jednička ze státní maturity, přijetí na vysokou školu, schopnost samostatného myšlení či cokoli jiného. Každá vzdělávací instituce má být schopna přesně definovat, co dělá, proč to dělá a jak to dělá, a instituce, jež sama sebe nazývá (a asi i je) elitní, to všechno musí vědět ze všech institucí nejlépe. (Jen tak mimochodem, kde je hranice mezi vzděláváním, které patří do školy, a zájmy, které má student rozvíjet sám? K čemu byl kupříkladu před dvěma lety seminář populární hudby? Student má právo navrhnout seminář a škola má povinnost návrhu vyhovět, najde-li se pro něj dostatek zájemců – má mít žák takovou zodpovědnost, je schopen ji v tak útlém věku zvládnout? Neměla by to být spíš škola, která určuje, co se má její student na její půdě učit?) Pokud se tyto cíle a prostředky z nějakých důvodů mění, je to zcela legitimní, avšak je potřeba mít na

paměti staré fyzikální pravidlo, že každá akce vyvolává reakci a podobně každá změna cílů a prostředků nevyhnutelně změní celý osmiletý vzdělávací proces, nebo, chcete-li, PORG.

Největší bohatství naší školy tkví, dle výroku ředitele Klause ze zmíněného PORGazeenu 45, v naší „pedagogicko-studentsko-rodičovsko-absolventské“ komunitě. Je jasné, že ať už bude PORG jakýkoliv, osm let studia na něm každého jednoho jeho absolventa zásadně ovlivní, zaryje se mu pod kůži a jako ne-

rozbitné pouto se ho bude ještě dlouho po maturitě držet. Dbejme ale na to, my, členové této pestré komunity, aby studium na naší škole bylo vždy tak přínosné, obohacující a obzory otevírající, jak to jenom jde. Neboť naše milá škola je a musí být osvícenskou monarchií – musíme ale udělat všechno pro to, aby její panovník byl panovníkem nikoli pouze úřednický přesným a zákonů se nutkavě držícím, ale v pravém slova smyslu osvíceným.

Jakub Kurnas, oktáva

Jedem jako za mlada

PORG žije! Odcházející oktávání mohou se spokojeností zapomenout kód od školních dveří, protože jim první půlrok školního roku ukázal, že jejich škola bude ve zdraví existovat i bez nich: nesčetné filmovky, PORGazeen vycházející s nebývalou frekvencí, znovuzkvétající Echo, do všech myslitelných uměleckých odvětví se pouštějící PORGY na Ex, oblíbené Tematické oblékací středy, na loňské „Shybujeme na mt. Everest“ navazující „Shybujeme na VŠECHNY nepálské osmitisícovky“, (polo)ilegální cyfutová Extraliga, PORG TV válčující Českou televizi, originální undergroundové expozice v prostorách GAUČe, ba dokonce, bude-li příznivé počasí, vypsaná cena o nejsvráznější sněhovou sošku školní zahrady... těžko se vzpomíná na živější a ducha více stimulující éru PORGánské historie, ať už ve vlastní paměti či ve vyprávění exstudentů. A proto: díky! Díky, protože odcházení nebude tak bolestivé, jak by mohlo být!

JK

CSI PORG

Profesor P.B. do školy přinesl za tři roky svého působení mnoho nevidaných a pozoruhodně přínosných věcí, z nichž nejnovější podle všeho budou plazmové, dotykové, širokoúhlé obrazovky zkrášlující biologicko-fyzikální sekci pavilonu. Poutavé, avšak zejména praktické a v poučených rukách značně výuku zefektivňující technické hračky dozajista dají prostor k posunutí kvality výuky dotčených předmětů zase o kus dál a výš, avšak zásada, kterou prý vytkl sám do profesorského života se navrátilivší V. K. ml., totiž že „dobrému učiteli stačí tabule a křída“, stále platí a nikterak neztrácí na pravdivosti. Díkybohu to na PORGu učitelé s křídami pořád umí dobře, a tak nezbyvá než se těšit na po americkou interaktivní, živé a názorné hodiny fyziky a biologie.

JK

Promluva do duše Porgánovy

Možná už jste trochu přehlčeni zamyšlenými v tomto čísle, ovšem věřte, že tohle bude snad jiné. Nebude oplakávat, jak už to na škole není, co bývalo – respektive bude, ale z odlišné perspektivy. Znáte to, když vás přepadávájí různé myšlenky o světě kolem a některé se dokonce vyvíjejí tak, že i vám se zdají docela sofistikované? A znáte to, jak je prostě musíte všem sdělit? To je přesně ono. Tak si troufám vás poprosit, překonejte svoji počáteční nedůvěru k dlouhým článkům a dejte mu šanci.

PORG usíná. Neříkám, že upadá, že jeho tolik legendární a omiláný duch ho opouští, říkám, že prostě usíná. Propadá se do propasti jakéhosi neurčita, kde člověk mezi vším tím kouřením a chlastáním tak nějak propluje školním rokem, občas na něj bafne větší test či reparát, ale pak opět nerušeně upadne do onoho klimbajícího deliria dělání věcí na poslední chvíli, a pokud možno s co nejmenší námahou. Tak nějak na mě v poslední době působí ona „jedinečná“ atmosféra PORGu. Jenže ona by mohla být jedinečná, i se všemi těmi opileckými historkami a hodinami strávenými v hospodě, potřebovali bychom se ale všichni trochu probudit.

Aby bylo jasno, jak moje myšlenkové úvahy přicházely na svět, musím vám zprostředkovat lehký pohled zpět. První pozastavení nad porgánským přístupem mě potkalo loni v Americe při vlastní zkušenosti s jejich vzdělávacím procesem, neporovnatelnou hordou práce a pracovitostí apod. (více viz minulý PORGazeen

či hromada jiných s články na toto téma). Když jsem po návratu zjistila, že zameškaný měsíc jsem schopná dohnat jednodušeji, než bych kdykoli čekala, že vlastně totiž nemám moc co dohánět, podpořila jsem debaty o tom, zda to něco PORGu trochu neubírá a proč, stejně jako ty o nefunkčnosti systému zavaleného tolika studenty trávícími část roku v zahraničí. Druhou kapkou mého uvažování o ovzduší na PORGu byla zkušenost ze spolupráce na letošní konferenci Fora 2000 (to je nadace Václava Havla; a nedělejte si iluze, dělala jsem hostesku a rozdávala jsem překladatelská sluchátka) a setkání s dalšími hostesky a hosteskami. Všechno to byli studenti, samozřejmě, většinou vysokoškoláci a prototypy takových těch aktivních a angažovaných lidí. No jak jsem poslouchala jejich rozhovory o různých studentských summitech, jako Model UN, či jiných konferencích, kterých se účastní, ať už aktivně či z podobné pozice jako nyní, uvědomila jsem si, že na PORGu nikdo nic takového nedělá. Jak to? Jak to, že o tom u nás není

ani slyšet?? Pokud vím, těch s historicko/politicko/ekonomickým zájmem a přehledem je mezi námi dost.

Náhodou jsem se skrz to dostala až na informace o absolventech na stránkách známého Open Gate gymnázia a nevěřičně koukala, jaký podíl (velký) mezi školami, kam byli přijati, mají ty zahraniční, Yale, Harvard či Oxford nevyjímaje. Nemůžu nepřiznat, že to na mě udělalo dojem. A vzápětí vzbudilo otázku, co dělají jinak?

V první řadě jsou celí úplně jiní. To si člověk uvědomí, když vidí, kolik jich je na takovém Foru, které je jen další položkou do již tak dlouhého, podobnými událostmi (a mnohými úspěchy) nabitého životopisu. Ještě palčivěji to vidí, když poslouchá, jak vize zakladatelů jejich školy byla elitní instituce, s tomu odpovídajícími výsledky. Hrozně mi to připomnělo zmíněný americký způsob – i ty uniformy se k tomu hodí. A jak už jsem řekla dříve, nestála bych o něj v celé jeho krásě. Ale stála bych o část přístupu z něj. O tu energii, o tu píli, a hlavně o ty ambice.

Co vám takový většinový Porgán řekne, když se s ním bavíte o studiu v zahraničí? Vyjmenuje celou řadu nepříjemností – vůbec se někam dostat, pak řešit peníze, ubytování a jiné a nakonec na dlouho odjet někam daleko od všech. To je prostě moc překážek. A takový většinový Porgán nerad překonává překážky. Ale to je přece hrozná škoda!!!

Řeknu vám, co vidím já. Skvělý pocit, že jsem úplně volná, svobodná a odkázaná sama na sebe a že si to všechno užívám na nějakém skvělém místě, jakým je třeba Londýn. Které navíc neznám, takže mám jedinečnou možnost mnohé objevit. Dále vidím mých několik let života na tom místě, s dobrou školou, nově získanými přáteli ze všech koutů světa, i s těmi pražskými, co mě občas navštíví, a hlavně to obohacení, jakého by se mi v Praze těžko dostalo. A co to všechno zmíněno prve? To má všechno řešení! Ano, nebude to jednoduché a šance, že se někam dostanu, je malá, ovšem kdy jindy se má člověk vzdát té pohodlné střední cesty výměnou za šanci něčeho speciálního, než v našem mladém věku, na vrcholu sil, doposud nezatíženém dospělými starostmi? A kde jinde má mít chuť něco dokázat, než na jedné z nejlepších škol v České republice? (Neopírám se o výsledky státních maturit, jejichž úroveň i vypovídající hodnota je dosti zpochybnitelná, opírám se o různé výzkumy z let minulých.) Hlavně když v takovém prostředí je tolik potenciálu na inspiraci.

Co se mi totiž na PORGu líbí, právě v porovnání s tím americkým systémem, je absence jakési „formy“, do níž na začátku studií rodiče nalejou svého potomka a ten pak po přesně vystaveném chodníčku kráčí jednotlivými ročníky, plní si ty dané položky, co budou jednou dobře vypadat na životopisu, a jen se musí rozhodnout, jakým zaměřením to celé vyskládá. Na PORGu, při vší jeho jedineč-

nosti, by mohli být studenti neméně aktivní, ovšem každý po svém a se špetkou čehosi svojského, podivného, ale hrozně milého, co se u nás kdesi skrývá a dodává naší atmosféře tu specifickou ingredienci. Takový zájem je pak totiž opravdu upřímný a to je nejdůležitější (a výhodné i v konkurenci těch z jiných škol). Jenže tento porgánský potenciál leží, chudák, téměř bez povšimnutí. Na PORGu se lidem většinou moc nechtějí překonávat překážky a není tam absolutně nic, co by je k tomu přimělo, nic, co by vyprovokovalo jejich chuť něčeho dosáhnout a překonat sami sebe.

Ne že bych si dělala nějaké iluze sama o sobě, naopak, již celý podzim si nadávám, co že jsem to ty minulé roky dělala (pokud se vám v kterékoli třídě zdá, že máte málo času, nevěřte tomu, to přijde až v oktávě) a proč už dávno nejsem ten aktivní student, na kterého si letos hraju. Jenže události posledních týdnů mě hrozně nakoply a přiměly se zamyslet nad tím, proč to na PORGu vypadá jak za permanentního zimního spánku. Nechci říct, pojďme všichni studovat univerzitu v zahraničí (teda bylo by to krásné, ale chápu, že dvě stě lidí stejný názor na jedno téma mít nebude, ale to není teď podstatné). Snažím se jen vzbudit aktivitu, nadšení, ambice jakéhokoli druhu. Ano, na škole není mnoho, co by nás hnalo dopředu. Tak se musíme hnát sami! Pak nám bude ještě líp.

Nora Behová, oktáva

Sky is the limit

Protože nás letos opustil oblíbený profesor Profota, přivítali jsme na PORGu nováčka: Kateřina Fišerová (26), známá už také pod přezdívkou „Cat-Fish“, nám konečně srazila věkový průměr ve sborovně a také si získala všeobecnou přízeň – což se projevilo i nebývale vysokým zastoupením hochů na matematickém semináři. Sice nám už mnohé prozradila na „doxké zpovědi“, ale snad se o paní profesorce dozvíte i něco nového.

Odkud pocházíte?

Narodila jsem se v Praze, nicméně v raném dětství jsem tady bydlela jenom jeden rok a pak jsem žila až do maturity v Jičíně, ve východních Čechách. A od vysoké školy už jsem zase v Praze.

Máte nějaké sourozence?

Mám čtyři mladší sourozence, nejmladší sestře je deset let.

Kde jste studovala?

V Jičíně jsem chodila na základní školu a na gymnázium. Základní školy jsou tam čtyři a gymnázium jedno. Jako vysokou školu jsem studovala Matematicko-fyzikální fakultu Karlovy Univerzity v Praze, s krátkým výletem do Spojených států na jeden semestr.

Co jste tam dělala?

Studovala jsem na univerzitě ve státě New York matematiku, ale vzhledem k tomu, že už to bylo ve finální fázi mého studia na MatFyzu, tak jsem znala víceméně všechno, co se tam v matematických předmětech učilo. Takže jsem si tam zapsala spíš předměty psychologické nebo orientované na didaktiku matematiky.

Už jste někde učila, než jste přišla na PORG?

Učila jsem loňský školní rok na gymnáziu Nad Alejí na Praze 6, ale protože jsem ještě dopisovala diplomku, tak to byl pouze poloviční úvazek. Takže takové to plné vytížení zažívám teď poprvé tady.

Je nějaký rozdíl mezi studenty tam a tady?

Neřekla bych, že je mezi nimi příliš velký rozdíl. Na obou školách jsou studenti inteligentní, schopní a slušní. To spíš obecně je rozdíl mezi studenty osmiletých a čtyřletých gymnázií. Na PORGu mají možná trochu větší možnosti, ale za ty vděčí i svým rodičům, nejen škole. K lepšímu studijnímu klimatu na PORGu podle mě přispívá menší počet studentů ve třídě a celková rodinná atmosféra školy.

A jak jste se vůbec o PORGu dozvěděla?

O PORGu jsem se dozvěděla tak, že mi z něj přišel e-mail, jestli bych nechtěla přijít na pracovní pohovor.

A ten probíhal jak?

Ten probíhal tak, že se mě slečna personalistka ptala na různé věci o mně a já jsem jí odpovídala. Nebylo to nic extra zvláštního, prostě normální pracovní

pohovor asi jako kdekoli jinde. Pak samozřejmě následovaly další rozhovory s vedením a ukázková hodina.

Co vás na PORGu zaujalo?

Mně se líbí, jak je to malá škola, líbí se mi, že je ve staré budově, a líbí se mi celková atmosféra.

Co si myslíte o zdejším profesorském kolektivu?

Myslím, že je výjimečný tým, že je tady víc mužů než žen, což je docela neobvyklé, a nebyla jsem úplně zvyklá v takovém kolektivu pracovat. Má to určitě svoje pro i proti.

Například?

Dobré je, že když se má pracovat, tak se pracuje – čímž ovšem nechci říct, že ženy nedokážou efektivně pracovat! Ale když je padesát žen pohromadě, tak už je to trochu drbárna, proto se mi líbí, že tady se takovými věcmi moc neztrácí čas.

Co nejvíce oceňujete na mužích?

Když jsou věcní, praktičtí a galantní.

Učíte raději mladší, nebo starší studenty?

Radši asi učím třídy vyššího gymnázia, protože mi přijde, že matematika na vyšším gymnáziu je zajímavější než na nižším gymnáziu. Ale není to kvůli studentům, je to kvůli tomu, že ta matematika mě baví víc. A taky si myslím, že i je baví víc, protože už to není jenom takové to „naučíme se, jak se sčítají zlomky“, ale už je to něco složitějšího a zároveň zajímavějšího.

Myslíte si, že je váš předmět nejdůležitější?

Ne, určitě si nemyslím, že je nejdůležitější. Důležité je, abyste se uměli dobře vyjadřovat – spisovně a smysluplně – a to nejen v češtině, ale i v nějakém cizím jazyce. Takže bych řekla, že nejdůležitější je čeština, když je to náš rodný jazyk, a pak nějaké ty cizí jazyky. Ale zároveň matematika je skvělá.

Proč učíte zrovna matematiku?

Matematika mi přijde úplně nejjednodušší ze všech předmětů, které se na střední škole dají vyučovat, a zároveň asi nejzábavnější.

To jste vždycky chtěla učit matematiku, nebo jste měla nějaký jiný sen?

Od jisté doby, asi tak od kvinty na gym-

náziu, jsem chtěla dělat něco s matematikou, ale jestli to bude práce vědecká, nebo pedagogická, nebo nějaká jiná, to jsem si rozmyslela až v závěrečných letech na vysoké škole. Až asi před dvěma lety jsem se rozhodla, že tu matematiku opravdu chci učit, a to spíš na střední než na vysoké škole, protože spolupráce se středoškolkami mně přijde důležitější a zábavnější.

Kdybyste neučila, co byste v životě dělala?

Kdybych měla nějakého sponzora, tak by mě bavilo třeba jen tak cestovat a vždycy na nějakém tom místě ve světě zakotvit a tam pracovat v podstatě jakkoliv, klidně učit angličtinu nebo češtinu nebo učit děti domorodců například hrát na kytaru. Nebo bych tam pracovala třeba v restauraci, to je úplně jedno, ale bavilo by mě hodně cestovat.

Máte na mysli nějaké konkrétní místo?

V Severní Americe už jsem byla, takže spíš někam do Jižní Ameriky, ale radši než do takových těch velkých zemí typu Brazílie, kam už teď jezdí taky hodně lidí, bych se podívala možná do Peru.

Učení je tedy takovým vaším posláním?

Když to řeknu, tak se mi asi starší a zkušenější kolegové vysmějí, jak jsem naivní, že si troufám už teď něco takového o sobě vyslovit. Zatím z toho mám dobrý pocit a myslím si, že jsem v tomhle zaměstnání na správném místě, ale může se to časem změnit a nevím, jestli ten názor sdílí i moje okolí.

Kde se vidíte za deset dvacet let?

Za deset let bych se ráda viděla na mateřské dovolené a za dvacet let – to už je tak daleko, že si to nedokážu představit.

Kolik byste chtěla mít děti?

Děti bych chtěla mít asi tři nebo čtyři.

Jakou posloucháte hudbu?

Poslouchám všechno od jazzu přes rock až po elektronickou hudbu. Mými oblíbenými interprety jsou například John Mayer, Coldplay, Jason Mraz, Guns'n'Roses, Pendulum...

Co vás nejvíc štve?

Když je ošklivé počasí.

A z čeho máte největší radost?

Když se lidi okolo mě usmívají, protože si říkám, že jsem třeba i trošičku přispěla k jejich dobré náladě, a naopak oni tak vylepšují náladu mně.

Máte z něčeho strach?

Nemám ráda velká zvířata, co za vámi přijdou a očuchávají vás a chtějí se kamarádit. Mně to není moc příjemné.

Máte ráda banány?

Mám ráda banány.

A loupete je od stopky, nebo od bubáka?

Od stopky je loupu, protože ji můžu chytnout a zlomit.

Máte nějaké životní motto?

V angličtině je to „sky is the limit“ – to znamená, že každá latka se dá překonat, že můžeme být vždycy lepší a zároveň, že není nic nedosažitelného.

Připravila Martina Kavanová, kvinta

Arnotovy zkrvavené bradavky

Se zpožděním vydáváme rozhovor s panem profesorem Arnotem, který se uskutečnil vloni na jaře poté, co statečně zaběhl svůj první maraton. Od té doby se mnohé změnilo. Z pana profesora je zkušený běžec a tým RunPorg už existuje a má mnoho členů.

Jak dlouho jste na maraton trénoval? Jaká část závodu pro vás byla nejnáročnější? Překvapilo vás něco?

Netrénoval jsem cíleně na maraton. Původně jsem chtěl běhat podle tréninkového plánu ultramaratonce Miloše Škorpila, ale pak jsem zjistil, že je to časově nereálné. Běhal jsem si tak, jak jsem zvyklý. Dvakrát až třikrát týdně běhám kolem 15 km a více, tzn. týdně mezi 30 a 50 km. Na začátku května jsem měl od Nového roku naběháno cca 500 km (v lednu a únoru jsem běhal pochopitelně méně). Základní strategií na samotný závod bylo

udržet po celou dobu rovnoměrné tempo. Mým cílem bylo zaběhnout těch 42 km pod 4 hodiny. Tomu odpovídá tempo 5:40 min./km. Nejde o žádné překotné tempo (cca 10,5 km/h), takže jsem doufal, že to celou dobu vydržím. Do 28. kilometru se mi také běželo skvěle. Byl jsem v jakési euforické náladě, necítil jsem žádnou únavu a vkrádaly se mi myšlenky typu „Já jsem rozený maratonec“. Mezi 28. a cca 33. kilometrem jsem začal zjišťovat, že to zase tak jednoduché nebude, a začínal jsem tuhnout. Od 34. kilometru už šlo o utrpení. Začala mě bo-

let záda a trochu i břicho. Poslední 3 km jsem musel zpomalit a nakonec jsem svůj vysněný čas o 4 minuty nedodržel. Jsem však rád, že jsem celou dobu nepřešel do chůze a dopotácel jsem se do cíle coby běžec a nikoli chodec.

Stálo to za to? Máte nějaké další běžecké cíle?

Určitě stálo. Atmosféra pražského půlmaratonu (běžel jsem jej v dubnu – 1 h 51 min) i maratonu mě nadchla. Takže k cílům bude určitě patřit úspěšné absolvování těchto závodů příští rok, pokud možno s lepšími výsledky. K tomu bych rád přidal některé menší nemasové závody. Letos jsem zatím stihl jen Běh městem Jarmily Kratochvílové v Golčově Jeníkově (15 km) a bylo to výborné. →

→ V září mě láká závod s bizarním názvem – Baroko maraton, který se běží v Plasích u Plzně a který se běží převážně v terénu mimo asfalt. Abych to uzavřel, mým hlavním cílem je, aby mě běhání dál bavilo a abych u něj vydržel co nejdéle. Líbí se mi, že vytrvalostní běh lze provozovat v podstatě v jakémkoli věku, a když vidím, jakých kvalitních časů dosahují někteří veteráni starší o 30 a více let než já, musím smeknout.

(následující dvě otázky prosím berte s rezervou, RunPORG již existuje a sklízí úspěchy dobrých pár měsíců)

Slyšela jsem, že se chystáte založit obdobu cykloPORGu pro běžce. O co přesně ve vašem zamýšleném projektu půjde? Na kdy to plánujete?

O tom, že bychom mohli založit RunPORG, tedy jakousi méně ambiciózní soft verzi cykloPORGU, jsme s Honzou Bukovským začali uvažovat na zářijové Běstvině. Byli jsme si spolu párkrát zaběhat a napadlo nás, že by nebylo od věci pokusit se zapojit víc lidí, kteří rádi běhají, a občas vyrazit společně na nějaký závod. V nejbližší době budou spuštěny jednoduché internetové stránky a prv-

ním závodem za RunPORG bude 10. září Grand Prix Praha (večerních 10 km historickým centrem). Už jsme se tam tři ze sborovny pod hlavičkou RunPORGu přihlásili.

Jak a kde by v budoucnu probíhaly případné tréninky či závody?

Na rozdíl od cykloPORGu by vlastně žádné společné tréninky nebyly. Ono by to nešlo příliš dobře realizovat. Každý běhá v okolí svého bydliště a někam se sjíždět kvůli hodině běhu asi nemá smysl. Šlo by spíše o ty závody. Moje představa je, že bychom stanovili takových 4–5 akcí za rok, kam bychom se společně vypravili. Určitě půjde o jarní pražské běhy (půlmaratón a maraton), podzimní Grand Prix desítka, Kbělská desítka, Běchovice (ty se bohužel často kryjí s cyklo závodem v Peci, takže sám ještě nevím, kam pojedu) atd. Na stránkách bychom o těchto společných akcích informovali a také by tam byla jakási stručná statistika naběhaných kilometrů a výsledků v závodech.

Myslíte si, že bude o běhání na PORGu zájem?

O tom nepochybuji. Lidí tu běhá hodně a někteří výborně. Ve sborovně patří k aktivním běžcům například David

Venclík, nový kolega dějepisář. Andrej Plecháček běžel pražský maraton tuším už podeváté. Přímo na startu maratonu jsem se potkal s paní Vavrušovou, maminkou našeho kvartána, která zaběhla skvělý čas. Potkal jsem se tam také s Michalem Matoušem, studentem z mé bývalé oktávy. Bývalých studentů běhá skvěle celá řada. Pokud vím, tak maraton zdatně běhá Kryštof Blažej, Adam Řehák či hvězdy cykloPORGu Adam Votava a Filip Urban. Překvapil mě také Mikiš, výborný jazzman, na kterého jsem narazil na jednom běžeckém webu a byl jsem velmi překvapen časy, kterých v závodech dosahuje. Před časem jsem zaslechl kluky od vás ze třídy (sexta), že by se na jaře rádi o maraton pokusili. Takže nedostatku zájmu se nebojím.

Jedl jste během maratonu banán se solí?

Banán bez soli a dva energetické gely.

O dalších běžeckých aktivitách RunPORGu vás budeme průběžně informovat.

Bětko Kovandová, septima

Zmatky chovance Bartoníčka

Je tomu už přes rok, co jsem si zabalil svých 50 kilo švestek a vyrazil do světa. No dobře, vezli mě rodiče. A ty kufry jsem taky nebalil sám. Nicméně se přede mnou otvírala nová zkušenost. Poprvé v životě jsem měl opustit rodinné hnízdo na déle než na tři týdny. A měla to být celkem změna. Celý život jsem chodil do denní školy, a najednou jsem se ocitnul ve škole internátní. Do této doby jsem také nikdy nepoznal krásu toho mít spolubydlícího. Teď jsem se ocitnul v pokoji s jedním takovým exemplářem. A navíc z Hongkongu. A podobných změn a překvapení bylo více. Ale abych tu svoji anabázi nepopisoval v jednolitém textu, dovolil jsem si ji rozdělit na několik klíčových témat.

Lidé

Ze začátku jsem byl uchvácen, potom zklamán a nakonec spokojen. Britský koncept mezilidských vztahů byl celkem diametrálně odlišný od toho, jak ho znám já, což mělo za následek lehký šok. V zásadě šlo o to, že se mezi sebou sice všichni baví, jako by byli nejlepší kamarádi, problém ale je ve slově všichni. Když je někdo se všemi nejlepší kamarád, musí se prostě nejlíp kamarádit se všema. A tak se stane, že s vámi sice někdo krásně konverzuje, ale namísto českého modelu, kdy spolu dva prosedí celý večer vedle sebe v hospodě, za chvíli někdo neslyšitelně zavelí molekuly hejbejte se, a váš nový kamarád se jde kamarádit jinam.

Ale i v Anglii si člověk dokáže najít „normální“ přátele. Slovo normální dávám do uvozovek, protože můj tamní nejlepší kamarád byl Libyjec, jehož otec má továrnu v Africe, ale žijí v Londýně. Další byl pro změnu Nigerijec. A potom už tady byla jenom ta partička nudných Angličanů a Angličanek, kteří nijak nevybočovali z davu (ať už tím, že by měli afro, nebo tím, že by vypadali jako typický mudžahedín).

Jídlo

Britskou snídani zná každý. Já jsem si ji kompletně zamiloval. Stejně jako všechno se ale člověku časem přejí, a tak jsem si občas prostě musel dopřát křupky s mlékem. K obědu byla většinou nějaká pečená dobrota se spoustou zeleniny. Žádná polévka, a jídla, ačkoliv se pod ním prohýbal stůl, bylo pořád málo. A tak stačila chvilka nepozornosti a člověku zmizela pečeně z talíře, jako by se nechumelilo. O jídlo se tu válčilo. Ivan Petrovič Pavlov by jásal radostí, kdyby byl přítomen v našem internátě, neb jídlo ohlašoval zvonek, a jakmile se jeho libé tóny rozeznely chodbou, na linu bylo naslintáno, ačkoliv v budově žádní psi nebyli. Kdo přišel pozdě, na toho nezbylo. Kdo nepřišel vůbec, ten měl navíc prů-

švih u housemastera. Osobně jsem nikdy v životě nesnědl tolik jídla za den jako na ostrovech. Pátky a neděle byly nejlepší, v jednom případě byla k obědu fish and chips, v druhém potom pečené jehněčí. K večeři bylo většinou něco na způsob párku s hranolky a jako dezert byly lívance s javorovým sirupem. A abychom byli ještě rozmazlenější, dostávali jsme k obědu nebo k večeři pivo nebo víno. Na stravu si prostě skoro nešlo stěžovat, snad jen chyběl starý dobrý český knedlík. (Kdo ale byl na švp v Itálii, ten ví, že knedlík taky není vždycky výhra.)

Ubytování

Ačkoliv to, že jsem bydlel na internátě, a to, jak jsem se rozhodl pojmenovat svůj příspěvek, může naznačovat, že se ve sprchách, které byly pro každé patro společné, odehrávaly nekalosti, opak byl pravdou. Snad jediná nekalost, která se ve sprchách odehrávala, byla, že jsme zde v létě napouštěli vodní balonky vodou, abychom je potom mohli z druhého patra vesele vrhat na spolužáky, kteří se vraceli později z hodin. Také tu párkrát chytli neopatrné pijáky, kteří si za domněle bezpečnými dveřmi do koupelny doprávali pár doušek červeného vína či jiného nápoje. Tady se může zdát situace s konzumací alkoholických nápojů poněkud zmatečná. Školní alkoholová politika je, že studenti sice mohou pít pivo/víno/cider, ale pouze pokud jim ho poskytne škola.

Naším domovem byl velký kamenný dům se třemi patry, fotbalovým hřištěm a tenisovým kurtem. Celkem ho obývalo něco přes 70 pubertáků, jedna matrona, náhradní máma všem těm sedmdesátí pubošům, housemaster s rodinou (tedy manželkou a dvěma asi osmiletými chlapci, kteří celý den jen jezdili po chodbě na plastových motorkách, čímž lidem znemožňovali jakékoliv pokusy o samovzdělávání, pokud vůbec nějaké byly; naštěstí byli příliš líní, aby lezli do vrchního patra, kde bydlel náš ročník). Můj spolubydlící, Sam, byl z Hongkongu a vlastně jsme neměli společného nic, kromě pokoje a hudby, přesto jsme spolu vycházeli obdivuhodně dobře. Někdy v květnu už uměl docela obstojně česky rapovat. Další, tradiční zábava se jmenovala taming, a byla jakousi obdobou deky. Zkrátka a dobře se na člověka za přátelské atmosféry sesypala spousta lidí a lechtala ho, mlátila a podobně zlobila, dokud je to bavilo, což mohlo být někdy dost dlouho. Spolubydlící byl oblíbeným terčem, a tak většinou nebyly večery úplně nudné. I já jsem se párkrát stal terčem této zábavy, leč naštěstí na mě nezanechala žádné újmy. Na „intru“ byla sranda...

Mimoškolní aktivity

Moje mimoškolní aktivity vzhledem k tomu, že se škola nacházela ve vesnici, kde kromě ní bylo už jenom Tesco, kostel a holič, sestávaly hlavně z vodního póla, létání a spánku. Spal jsem v posteli, póloval jsem v přeboru anglických středních škol a lítal jsem hlavně nedaleko New- →

arku, na základně, která byla speciálně vyčleněná na výcvik v bezmotorovém létání. Jinými slovy mi britské ministerstvo obrany zaplatilo pilotní výcvik na větrone. Ten jsem úspěšně skončil sólovým letem. Chvilí jsem přemýšlel, co teď, když

jsem sám v letadle. Jestli by náhodou nestálo za to obletět pár starých známých. Zamávat křídly prarodičům v Krkonoších, nebo se snad stavit na kafe u sousedních Porgánů v Lincolnu? Nakonec jsem radši přistál. Když jsem dolítal na větroních, byl jsem párkrát na vrtulovém cvičném

letadle, kterýžto výcvik bych ale nestihl, protože jsem se už za pár týdnů měl vrátit do Česka. Zlatou perlou ale byl výcvik na vrtulníkové základně v Odihamu. To, že se jedná o aktivní základnu, pozná člověk nejen podle toho, že nad ním i ve čtyři ráno létají vrtulníky a stíhačky, ale také podle toho, že v kantýně potkává vojáky, kteří byli ještě před dvěma dny v Afghánistánu. Učili nás střílet, vytyčit přistávací plochu pro vrtulník a spoustu dalších drobností. Celé cvičení podtrhlo několik přesunů v dopravní helikoptěře chinook. Chinooky mají podlažku, která není vodotěsná. Pod ní je elektronika a obecně prostor, kam se těžko dostává. A tak jedna z instruktaží, které se nám před letem dostalo, byla: „Když se vám udělá špatně, za vaší hlavou by měl být sáček na zvracení. Posádka je ale krade, takže ho tam nejspíš nenajdete. Tak to budete muset hodit za košili uniformy. Pokud nebudete chtít špinit sebe, soused vedle vás vám jistě s radostí poslouží. Ta podlaha ale MUSÍ zůstat čistá!“

Zikmund Bartoníček, septima

Den na Evangelické akademii

Požívání reportů z cizích škol je podivná věc. Když se nad touhle činností člověk zamyslí, tak si uvědomí, že ve své podstatě musí na všechny nezasvěcené působit vlastně hrozně povýšeně. Žáci PORGu, jak je čím dál tím šířeji známo „chytrý jak prdel“, navštíví několik málo hodin na náhodné škole a na základě svých letmých pozorování píší rádoby hlubokomyslné články o svých vjemech. Nebo taky ne. Třeba jde doopravdy jen o zaznamenání jednoho dne „jinak“, jinde a v jiném prostředí. S Norou jsme, zahalení smogem, navštívili SOŠ Evangelická akademie, jež sídlí ve Strašnicích a vychovává své žáky k přímé práci s klienty – tělesně, duševně či jinak postiženými a znevýhodněnými lidmi. A své strašnické dopoledne jsme se vám pokusili co nejlépe zprostředkovat.

Zvoní budík. Je šest ráno. PORGán vstává, se sebezapřením opouští teploučké a měkoučké peřiny a po náležitých rituálech vykračuje ven. Pouští se do mlhy a zimy, za svítání klopýtá k daleké autobusové zastávce a tam s obrysy několika dalších lidí čeká na svůj spoj. Vystoupí o dvacet minut později kdesi za Spořilovem a za těžkých mrazů vyčkává druhého PORGána. Co nevidět mlhu rozrazí těžký černý kabát a ochraptělý pozdrav. Zbývá jen ten poslední článek celé operace, ten, bez něhož ji nelze uskutečnit. Osmá hodina odbila a onen kamarád nikde. „Já bych mu zavolaal, ale nemám kredit.“ „Mně zas nefunguje telefon.“ Po chvíli: „Teď zrovna chvílku funguje, tak mu zkus zavolat.“ „No jasně, on má vylep telefon.“ Oddání nevědomosti, co bude, dále čekají, když tu přistaví další

autobus a pokývnutí chlapce za jeho dveřmi naznačí, že on je tím osudovým kamarádem. Vystoupí. Vypadá jako Lister z Červeného trpaslíka. A s omluvami a cigárkem na rtech vykročí směrem k Evangelické akademii, jejíž útroby nám umožnil prozkoumat do morku kostí.

Čeština.cs

Oznámení o záhadné návštěvě z cizí školy uskutečnil náš zprostředkovatel do slova na nejvíc poslední chvíli, na začátku dané hodiny. To, ani pozdní příchod o deset minut, profesorce češtiny nijak zvlášť nevadilo. Poté, co zadala posledně chybějící studentce téma na slohovou práci – jeden den v roce 1830, jala se vyprávět o světové literatuře. S důrazným připomenutím, že díla, o kterých mluví, jsou ve státní části maturit a je oprav-

du záhodno mít je všechna přečtená. A s občasnými pokusy vytáhnout ze studentů nějakou úvahu či hodnocení toho kterého díla, jejichž převážný neúspěch komentovala lamentováním, že vůbec nechtou. Při té příležitosti jsem zkoumala pracovní sešit. V úvodu byly otázky týkající se jakéhosi všeobecného přehledu. Některé, typu „je pravda, že Evropská unie byla založena za účelem boje proti komunismu?“ nebo že „Charta 77 bylo sdružení komunistické mládeže?“ mi přišly zbytečně podivné, ale provázanost politického dění a literatury dané doby na dalších stránkách sešitu i učebnice byly zas povedený nápad.

Svůj výklad paní profesorka prokládala občasnými vsuvkami, kdy jsme zjistili, že Cermat vyvolává negativní emoce opravdu všude (v tomto případě šlo o náročný a složitý proškolovací proces pedagogů, kteří by měli zájem opravovat maturitní testy), poslechli si profesorku příhodu z návštěvy Izraele a místní mše černošských katolíků, nebo se dozvěděli, co povídali předchozí den v pořadu Historie.cs o osmašedesátém roce. Na tyto sympatické snahy oživit hodinu však reagovali pouze dva studenti z předních řad, ostatní si vesměs povídali. Brzkost ranních hodin ale zřejmě způsobila, že byli poměrně tiší a moc nerušili.

Po češtině jsme byli svědky krátké debaty na téma ples a místo konání. Studenti ho mají kompletně ve své režii, včetně financí. Program zněl vesměs podobně jako u nás a celá debata ostatně taky. Řešily se dvě možnosti místa, řeklo se, kdo tam zavolá, a probraly se šerpy. To se všechno projednalo v klidu, rychle, bez jakéhokoli protahování, během deseti minut přestávky.

Aleš Beran 2.0

Aleš Beran je všude. I když ne vždy je to ten náš dávný, porgánský (i když podobnost se nezapře!). Ten místní zavítal do třídy na další hodinu, křesťanství. Nejedná se o žádné skupinové modlení a výklady z Bible, jedná se o křesťanskou etiku a probírají se témata s tím související a různé pohledy na ně. Za naší přítomnosti se řešila eutanazie. Přemýšleli jsme nad důvody zastánců a důvody odpůrců, popřípadě je stavěli proti sobě a porovnávali. Studenti již byli bdělejší a jejich rozhovory nabraly na hlasitosti, na druhou stranu se častěji zapojovali do hodiny, i ti ze zadních řad. Ocenila jsem hlavně profesorův přístup, kdy se opravdu snažil ukázat studentům různé možnosti názorů a argumentace a rozhodně nic nepodsouval ani nehodnotil, celou dobu se mi nepovedlo zjistit, co si myslí on sám. Právě takovýto přístup je u podobně laděných témat podstatnou součástí, pak, myslím, má taková hodina smysl.

Co mají evangelíci ve dvoře

O velké přestávce se nám dostalo prohlídky školy. Ona by si velikostně rozuměla s tou naší, takže to šlo rychle. Samotná třída byla taková normální, ne moc velká, s novými lavicemi a židlemi, staršími okny, linoleem na podlaze, nástěnkou

hlásající rozvrh a povinnosti služby a sem tam nějakým pokusem o výzdobu, jako mapa, jakýsi umělecký artefakt či obří „putovní“ medvěd maturitních ročníků, ověšený šerpami. Chodby moc školně nepůsobily, naopak, připomněly mi má dětská léta ve školce – snad vyjma dvou vlasatých chlapců, kteří (podle slov našeho průvodce) přestávku co přestávku postávají před zelenými dveřmi s červeným plakátem Vinnetou a Old Shatterhanda v prvním patře školy. Zahrada, asi větší než u nás v Libni, byla moc pěkná a hlavní atrakcí na ní umístěnou byla několik studentských generací stará lavice polepená antifackými nálepkami. Prošli jsme po chodníčku do druhé budovy, kde se kolem knihovny člověk dostal až dolů do suterénu, kde nám studenti pyšně předvedli svou chloubu – poměrně novou klubovnu. Vytapetovaná řadky Nového zákona neuvěřitelně připomínala to, jak mohla vypadat čajovna na PORGu před mnoha a mnoha lety. Hlavní náplní místnosti byl gauč, samozřejmě dostatečně staře a jaksí umělecky vypadající, doplněn podobným křeslem. U něj stála polička plná Respektů a ještě čehosi, vedle funkčního gramofonu bylo navrženo několik desek. Všechny nás mile překvapil vzkaz ředitelky oznamující, že při poslední návštěvě nemohla nenarovnat koberec a trochu nepoklidit.

Po této miniekurzi prostorami školy jsme přišli o tělocvik, jelikož jsme v tu dobu rozmlouvali s paní ředitelkou. Co se tělocviku týče, popis toho, jak se mj. věnují tomu, jak správně cvičit a jakým způsobem co uvolnit, aby se člověk zbavil bolesti na různých místech, zněl dost dobře. Co se týče rozhovoru, museli jsme hlavně ocenit vstřícnost a ochotu paní ředitelky, která se ihned po naší nesmělé žádosti o pár slov nechala vyzpovídat

a laskavě nám věnovala půl hodiny svého času.

Jak nakládat s lidmi

Volná hodina byla jako každá jiná volná hodina. Studenti si mohou dojít na oběd do jiné, nedaleké školy, neb EA nevlastní jídelnu. Část z nich obědvá cosi baleného, povídají si s jinými či se učí na test. A hlavně je ve třídě klid, po celou dobu obědové pauzy. Po ní jsme se mohli začít soustředit na předmět, na který jsme se opravdu těšili, jelikož má největší spojitost s největší odlišností Evangelické akademie od naší školy, a tou je zaměření na sociální práce a výchovu pracovníků v tomto oboru. Předmět se nazývá Speciální pedagogika. Náplní této hodiny byla starostlivost o člověka s kombinovaným postižením. Profesorka se věnovala praktickým věcem, jako je samotná manipulace s člověkem, a vysvětlovala, jakým způsobem zajistit správně pevné usazení, na jakých místech a v jakých polohách je nejlépe jej udržovat v kterou část dne a jak lze procvičovat jednotlivé smysly. Tato hodina, z praktického hlediska nepochybně nejpřínosnější, pro nás byla asi také nejzajímavější. Přimělo nás to zamyslet se nad tím, kolik věcí je třeba znát a ovládat, aby mohl člověk efektivně pomáhat postiženým lidem, a uvědomit si, jak moc věcí jsme si do té doby vůbec neuvědomovali. Přestože odpolední přímí ve třídě bylo těžkým soupeřem pozornosti, hodina uběhla poměrně rychle a zdálo se mi, že pozornost i aktivita ve třídě jsou zdaleka největší za celý den.

A tak s posledním zvoněním dne skončila naše evangelickoakademická odyssea.

Jakub Kurnas a Nora Behová, oktáva

Rozhovor s ředitelkou Evangelické akademie

Jelikož členové PORGazeenu nejsou příliš organizačně schopná a zdvořilostí obdařená stvoření, přišli jsme za ředitelkou Evangelické akademie Jitkou Jarošovou uprostřed dne a bez ohlášení. Přesto nás vstřícně přijala a během půl hodiny nám zodpovídala naše nespočetné otázky, za což jí touto cestou velice děkujeme!

Evangelická akademie se dělí na Střední a Vyšší odbornou školu (dále jen SOŠ, resp. VOŠ). Co přesně je cílem studia na obou školách?

Uplatnění absolventů přesně vymezuje Zákon o sociálních službách. Absolventi VOŠ jsou sociálními pracovníky, absolventi SOŠ jsou pracovníky v sociálních službách. VOŠkaři pracují na sociálních odborech úřadů; například jak orgán sociálně-právní ochrany dětí, takže v praxi vyhledávají ohrožené děti, chodí do rodin, mohou být kurátory dětí atp. Zkrátka jsou to lidi s poměrně velkou určitou pravomocí. Na SOŠ máme denní studenty a dálkaře. Deňáci jsou pracovníky v sociálních službách, kteří mohou dělat přímou péči o klienty - v různých sociálních zařízeních, to znamená v dětských domovech, jako asistenti postižených dětí anebo v domovech pro seniory. Dále se starají hlavně o duševní či duchovní vyžití svých klientů - aby jejich stáří nebo život s postižením měl co největší kvalitu. A pak ještě máme dálkaře na SOŠ. Jejich studium je zaměřené na etnické minority, tzn. absolventi se uplatňují hlavně jako terénní pracovníci nejčastěji v romských lokalitách - hodně často tady po Praze.

Přechází mezi SOŠ a VOŠ žáci, je studium navazující?

Je, ale nemusí být. Na VOŠku chodí lidé z různých škol, z naší střední tak třeba dva-tři ročně. Ono být sedm let na jedné škole... Většinou už dnes absolventi střední školy nechodí často přímo do práce. Pokračují buď na Evangelické teologické fakultě, obor Pastorační a sociální práce, nebo na Husitské teologické fakultě, popřípadě, pakliže chtějí něco mimocírkevního, mohou na Katedru speciální pedagogiky, sociální práce atd. Určitě je dobře, že se na odborné škole setkávají s praxí už od mládí, protože pak lépe vědí, co chtějí a co nechtějí.

A to je další věc: že praxe (byť i několikátýdenní) musí být strašně psychicky náročná, ať už pracují s mentálně nebo fyzicky postiženými lidmi. Pro mě je pozoruhodné, že to někdo vůbec může zvládnout...

Studenti jsou na to předem pečlivě při-

pravováni. Celý druhý ročník mají přípravu na praxe a exkurze, takže mají možnost zkontrolovat, co je čeká, a potom od třetího na praxe chodí. Každý rok praktikují v nějakém sociálním zařízení. Praxe jsou čtrnáctidenní a žáci si můžou vybrat, kam půjdou. Mají povinné pouze typy zařízení - jedno církevní, jedno veřejné a jedno soukromé, ale konkrétní pracoviště si vyberou sami. Pokud zjistí, že třeba na práci s postiženými dětmi nemají, jdou jinam. Takže se sami odhadnou, co zvládnou a na co ne. Ale oni k nám do školy přicházejí velice často s tím, že tuto práci chtějí dělat - nebo to aspoň říkají.

Máte nějaké přijímačky, třeba psychologické testy nebo něco podobného?

Ne. Mívali jsme je, nejdřív klasické písemné testy a k tomu motivační pohovor se stejnou vahou, později jenom pohovor. Teď máme přijímací řízení podle vysvědčení jako na všech středních a vyšších školách, plus pokud má někdo zkušenost nebo praxi a uvede to v přihlášce, může mu to přilepšit.

Jaká je historie školy?

V Čechách mělo kdysi velkou tradici bratrské školství. V roce 1948 toto bylo přerušeno a od roku 1991 se na tuto tradici pokoušíme navázat my. Škola byla založena brzo po revoluci jako střední škola

a původně měla vychovávat pracovníky - pečovatele nebo vychovatele do středisek Diakonie Českobratrské církve evangelické; tedy pracovníky různých církevních sociálních zařízení či školek pro děti s postižením. A tak to i na začátku bylo. Ale absolventů je už dnes víc než těchto středisek, takže si musí hledat práci jinde, nebo jdou studovat dál.

Takže nejdřív jsme byli klasická střední škola, později v roce 1996 vznikla VOŠ a o rok později dálkové studium na SOŠ.

Většina studentů je nevěřících - v sociální práci může ale být opora v religiozitu „užitečná“. Snažíte se vstřípnit žákům nějaké křesťanské hodnoty?

Nikdo nikoho k ničemu nenutí, studenti se nemusí denně modlit - jsme otevření všem zájemcům, pakliže jsou schopni respektovat, že jsme církevní školou. Funguje to tak, že máme čtyřikrát za rok společné školní bohoslužby, jednou týdně hodiny s farářkou, kde se zpívá, povídá, debatuje... Školní farářka je pak k dispozici studentům i učitelům a nabízí svou pomoc při řešení jejich osobních problémů. Ve škole se vyučují křesťanské předměty; na SOŠ je to Křesťanství a křesťanská etika, na VOŠ Teologická propedeutika a Biblická antropologie, všechny tyto předměty úzce souvisí s budoucí prací našich studentů. I když se nám učitelům občas zdá, že to některé studenty moc nezasáhne, tak to tak asi docela není. Nejlepší vizitkou je vyslechnout si klienty, o které se naši studenti starali na praxi. Všichni shodně říkají, že je poznat, že pochází z křesťanské školy.

ředitelka Evangelické akademie Jitka Jarošová

Podle mě je moc dobré mít podobný vklad.

Máte přehled co ty vaše absolventy v delším časovém horizontu živí? Vydržet třeba patnáct let v sociální práci musí být velice psychicky i fyzicky namáhavé... Drží se oboru?

Drží, určitě. V zaměstnání mají supervize k předcházení syndromu vyhoření... s tím se nechá pracovat. Horší je to pro absolventi SOŠ, kteří jsou v neustálém přímém kontaktu s lidmi a musí nést největší tíži jejich problémů – ať už stáří či postižení, jsou ale obdivuhodní, jak to zvládají.

Vy jste zaměřením...
Matematik. (Smích.)

Kdo vás financuje?

Stát. Protože zatím nedošlo k majetkovému vyrovnání státu s církví, církve nemají prostředky na financování škol. Dostávají peníze „na hlavu“, tedy podle počtu studentů, a od církve nic.

Kolik máte studentů?

Jé, my jsme to teď počítali a já to hodila do koše! (Hledá intenzivně součet. Konečně jí ho kdosi z vedlejší kanceláře přinese.) Dohromady kolem dvousto padesáti.

Co školně-mimoškolní aktivity, žije to tu?

No žije. My máme výhodu, že jsme malinká škola, takže když se něco děje, všichni přijdou. Teď ve škole běží projekt z EU, všichni mají možnost chodit na různě

né kroužky, nejlepší můžou jet na zkušennou do církevního zařízení do Vídně, ..., snažíme se, aby vzdělávání bylo bohatší... Máme také zahradní slavnost, v zimě uvnitř ve škole a v létě venku. Studenti vždycky slepí nějakou školní kapelu, takže se i kulturně snažíme. Oni žáci sami říkají, že když se dlouho nic neděje, tak je to nuda... skoro by se zdálo, že je tady na Evangelické akademii důležitější, co se děje mimo učebny než v nich. (Smích.)

Maturitní ples si taky dělají sami...

To je pravda; my učitelé se na tom vůbec nepodílíme. Nám akorát vždycky přijdou říct, kdy to bude. Věříme jim. (Smích.)

Nora Behová a Jakub Kurnas, oktáva

The Wall

„Dobrý večer, Praha!“ Těmito slovy započalo velkolepé představení The Wall (Live).

Někteří ji pokládají za hudební událost jara a já s nimi nemůžu jinak než souhlasit. Nejdokonalejší show, které jsem měla možnost být za celý svůj život svědkem, předvedl Roger Waters v sobotu 16. dubna večer. 67letý hudebník zpívá stále stejně kvalitně jako před třiceti lety, kdy dvojalbum The Wall vydal společně se skupinou Pink Floyd. Projekci samozřejmě poněkud aktualizoval, aby ji přiblížil divákům, což jí rozhodně neubralo na kráse.

Sál byl téměř celý zaplněn. Na ploše se mačkali lidé i u východových dveří. Měla jsem samozřejmě opět štěstí (skoro jako na Guns'n'Roses). Vedle mě z levé strany stála partička Rusů a ze strany druhé se na mě mačkaly dvě zhulené Němky. Aspoň důkaz toho, jaký má koncert mezinárodní ohlas.

Program měl přestávku mezi alby. Jestli jsem si myslela, že lidé odejdou ze svých míst a já se tak dostanu dopředu, musela jsem být hodně naivní. Lidé se ani nepohnuli, jen někteří odvážlivci si sedli na zem mezi poházené kelímky od piva a vyžvýkané žvýkačky. Samozřejmě že na mě už místo nezbylo.

Námětem alba je izolace člověka od společnosti. Hlavní postavou je rockový zpěvák jménem Pink a The Wall nám má popisovat jeho život. Waters, který s nápadem na album přišel, se v příběhu nechal silně ovlivnit svým životem – jeho otec zemřel ve druhé světové válce, a proto se v představení hodně objevuje motiv války. Další faktory, které Pinka ovlivňují, jsou například až příliš ochranná matka, učitelé, kteří ho ponižovali, a manželka, která ho podváděla a od které odešel. Kvůli tomu kolem sebe Pink postupně staví onu zeď, která ho izoluje od lidí.

Na pódiu neupoutala kapela, ale zeď, která byla zpočátku postavena jen na krajích. Vprostřed bylo kruhové plátno a pod ním už Waters s mikrofonem v ruce. Zeď byla údajně 73 metrů široká a technici ji stavěli během písniček z prvního CD. Během toho na něj byly promítány tematické obrázky, které dokonale doplnily hudbu. Viděli jsme i gigantické loutky, které jsme viděli ve filmu – tlustá matka, žena kudlanka a děsivý učitel. Na

konci první části, při písni Goodbye Cruel World, se v posledním okénku zpěvák rozloučil slovy „Goodbye“ a zasunul do něj poslední cihlu.

Druhá část show započala písni Hey You, kapela byla stále za zdi. Během dalších písni jsme viděli jen Waterse. Při skladbě Comfortably Numb, ve které můžeme slyšet údajně čtvrté nejlepší kytarové sólo na světě, se v kuželu světla objevil doprovodný zpěvák Robbie Wyckoff (vyzpívává obzvláště vysoké části skladeb) a vedle něj Dave Kilminster s kytarou. Po písni The Trial se zřítíla celá zeď dolů.

Ozvučení bylo dokonalé, nejeden posluchač měl pocit, že právě nad ním letí letadlo nebo že na něj Waters střílí samopalem; zpěv byl i přes zpěvákův věk velmi kvalitní a kytary taktéž. Nevím, jestli to bylo tím, že by se hudebníci do ponuré nálady dokázali tak dokonale vcítit, nebo tím, že představení zahráli už mnohokrát, ale mohu říct, že výkony byly bez chyby, s přesně se hodící atmosférou.

Roger Waters se nám jakoby snaží dokázat, že neztratil smysl pro humor – v písni Mother při slovech „Mother should I trust the government?“ se na pravé části rozestavěné zdi ukážou slova „No Fuckin' Way“ a vlevo český překlad „Ani Z Prdele!“. Také se mi moc líbilo známé heslo americké armády „Big Brother is Watchin You“ změněno na „Big BrMother is Watchin You“. Většina animací bojuje proti válce, útlaku, odcizení a průmyslovým megakorporacím (za ty to odnesli pouze Shell a Mercedes).

Na úplném konci se k zemi snášely konfety. A tady se ukazuje Watersův smysl pro detail – byli vyraženi do tvaru dolaru, kříže, měsíce, Davidovy hvězdy a mušle Shell, které v klipu padaly z letadel.

Legendární hudba, dechberoucí projekce a efekty – The Wall Live je koncert, show, divadelní představení a geniální umělecké dílo, které je zážitkem na celý život.

Bára Kubicová, kvinta

Většina z nás si pamatuje maturitní ples oktávy 2009 a jeho heslo OSM-LETACOTED. Byl to ples mojí septimy - „tam byli takový ty lidi jako Buňa, Vrbička a tak“. Pro mě znázorňovali ty nejstarší a nejprotřelejší porgány. A protože jejich oktávánské heslo bylo právě Osm let a co teď, rozhodla jsem se alespoň něco z toho „a co teď“ zjistit. Využila jsem hlavně facebook, protože kdo není na facebooku, jako by nežil – anebo se pak aspoň nedostane do Porgazeenu. Všechny moje septimány se mi bohužel nepodařilo sehnat, takže tady je alespoň pár ochotných, jejichž odpovědi jsem zanechala v původní, nezměněné formě.

Martina Kavanová, kvinta

- 1) Dostal jsem se na historii, dějiny umění a politologii. Studuji historii.
- 2) + 3) Pracovní uplatnění nehrálo při mém rozhodování vědomě tak velkou roli.
- 4) Nevím. Pokud jde o můj obor, tak mne příjemně překvapil fakt, že na naší fakultě je mnoho mladších lidí, kteří se snaží zejména po metodologické a teoretické stránce dohnat ostatní země. Tento fakt se odráží i mezi mnohými studenty. Ačkoliv je výuka dějepisu na PORGu kvalitní, rozhodně mně tímto otevřeli mnoho nových obzorů. Na druhou stranu je tam i mnoho poněkud konzervativnějších vyučujících.
- 5) Na PORG vzpomínám převážně v dobrém, zevrubná odpověď by ale byla na celý článek. Je otázkou, jestli i otázky v této anketě o něčem nevypovídají.

Jakub Vrba

- 1) Přijal na estetiku, filosofii a bohemistiku FF UK, studoval filosofii a bohemistiku, pak jen filosofii a teď nic.
- 2) bača / vařič jablečného moštu / pivovarník / spisovatel
- 3) filmař / fotograf / dovozce vína, sýrů a podobných krás z Francie / zemědělec
- 4) Nevím. Kdybych něco musel říct - tak útulnost ústavu, rodinná atmosféra, volnost, vstřícnost a individuální přístup ke studentům na FF UK-filosofii oproti PORGu. Šokem bych to ale nenazval a těžko srovnávat gymnázium a VŠ. Nebo taky absence nadhledu a specific-

- 1) Na jaké VŠ ses dostal/a a co studuješ teď?
- 2) V jaké práci ses viděl/a před maturitou?
- 3) V jaké práci se vidíš teď?
- 4) Co byl největší šok, když jsi odešel/la z PORGu na VŠ?
- 5) Kdybys mohl/a, vrátil/a by ses na PORG?

kého smyslu pro humor u studentů-ne-porgánů.

5) Ačkoliv jsem vcelku rád, že jsem byl tehdy na PORGu, tak bych se novým, současným primánem rozhodně stát nechtěl.

Jakub Honců

1) Dostal jsem se na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy (obor filosofie-religionistika), ale v současné době nestuduji nikde.

2) + 3) Konkrétní představu, kterou jsem o práci měl, ti neřeknu, spíš můžu říct, že před maturitou jsem se viděl na studiích a teď se skoro víc vidím v práci.

4) Největším šokem bylo setkání se spolužáky, s kterými, snad vinou jejich méně úspěšného zázemí, jsem si příliš nerozuměl.

5) Ne.

Martina Váňa

1) Byla jsem přijata na: FHS UK, FSV UK obor mezinárodní teritoriální studia, FSV UK obor politologie, FF UK obor politologie a FF UK obor filosofie, ty dvě poslední jmenované teď studuju.

2) Před maturitou jsem se viděla v diplomacii nebo v nějaký instituci EU.)

3) To v podstatě furt trvá, akorát jsem to trochu rozšířila, mohla bych být třeba odborné poradce nějakýho politika nebo tak něco. Občas si i říkám, že bych mohla třeba přednášet na vysoký škole, ale moc vážně o tomhle zatím nepřemýšlím.

4) No tak vzhledem k tomu, že FF UK je co

se týče typu lidí, co tam chodí, a celkový atmosféry PORGu dost podobná, tak mi to přišlo docela přirozený. Problém je jenom v tom, že tady mě nikdo nenutí do školy chodit a vůbec něco dělat, takže se k tomu musím nutit sama, což je docela problematický, neboť jsem lenoch.

5) Na PORG vzpomínám ráda, ale vrátit bych se tam nechtěla, považuju to za už ukončenou etapu svého života a jsem za to v podstatě ráda. I když třeba na jeden tejdén zavzpomínat bych se vrátila, to jo...

Eliška Kubicová

1) ČVUT - fakulta elektrotechnická (obor kybernetika robotika); teď Konzervatoř Jaroslava Ježka

2) stavební inženýr

3) práce ve vývoji – robotika, automatizace, systémové řízení...

4) zkouškové

5) asi ne :)

Ondra Slánský

1) Lékařská fakulta UK, Právnická fakulta UK, Přírodovědecká fakulta UK, VŠE, Lékařská fakulta UPOL.

Studuji zubní lékařství na 1. LF.

2) Neviděla jsem se ani tak v práci, jako spíš na cestách a ve škole (i když před maturitou jsem ještě ani neměla jasno, v jaké škole).

3) Stále ještě se nevidím v práci, ale až/pokud dostuduju, tak předpokládám, že budu pracovat jako zubačka.

4) Největším šokem pro mě nebyla ani tak změna samotné vzdělávací instituce

(na LF má člověk pevný rozvrh podobný těm porgovským a okruh dvaceti spolužáků, obdobu klasické třídy), jako spíš nový kolektiv. Najednou jsem byla obklopena lidmi, kteří měli naprosto jiný (a mimochodem mnohem užší) okruh zájmů, než na co jsem byla zvyklá z prostředí PORGu, všichni mi připadali až nezdravě ctižádostiví a školu brali moc vážně. Také pro mě bylo dost překvapující, že moji noví spolužáci vůbec nemají jakékoliv ambice vyjet do zahraničí. Nutno však říci, že tento prvotní šok velmi rychle pominul a dnes nedám na své spolužáky dopustit.

5) Některé chvíle bych klidně vrátila, ale do lavic už bych zpět asi nezasedla. Na léta strávená na PORGu vzpomínám moc ráda, ale osm let stačilo.

Martina Kadlecová

1) Dostal jsem se na fildu na anglistiku a na bohemistiku a právě studuji bohemistiku.

2) Před maturitou jsem o práci nepřemýšlel.

3) Teď o ní taky nepřemýšlím.

4) nepříjemný lidi, neorganizovanost, nesmyslnost studia a vzdělání

5) Strašně moc; každý den mi PORG chybí víc a víc. Sice se tam musí chodit do školy, ale to je jediná nevýhoda.

Jakub Hankiewicz

1) Ústav informačních studií a knihovnictví na FFUK; teď jsem na VOŠ v Hellichově ulici, obor fotografie a nová média.

2) Neviděl.

3) Nevidím.

4) Že to je neuvěřitelný zmatek, polovina úspěchu je dobře zvládnutá byrokracie a splynutí s davem. Ale to je asi škola od školy.

5) Ano, jako učitel, filozof a duchovní vůdce bych se vrátil, abych mohl ovlivňovat studenty v jejich životních rozhodnutích.

Jakub Hrab

1) Dostala jsem se na FF UPOL – angličtina se zaměřením na komunitní tlumočení a překlad, kde dodnes studuju.

2) Před maturitou jsem se neviděla v žádný konkrétní práci.

3) Zatím ani teď se v žádný konkrétní práci nevidím.

4) VŠ pro mě žádným větším šokem nebyla.

5) Ne, na PORGu jsem strávila přesně tolik času, kolik bylo zdrávo a potřeba.

Alžběta Glancová

1) Asi na 7, nechce se mi to vypisovat (FSV, VŠE, 1.LF, Práva..) a teď studuji 1. Lékařskou fakultu UK a Fakultu mezinárodních vztahů, obor Mezinárodní obchod na VŠE

2) v bance

3) jako neurochirurg

4) Všude hrozně moc lidí.

5) Ano.

Monika Jellušová

Pes, který pokousal žraloka aneb moje letní brigáda

Když jsem zjistila, že budu moci o prázdninách pracovat v Lidových novinách – a to i přesto, že nestuduju žurnalistiku a ještě mi ani nebylo osmnáct – nadchlo mě to. Pár týdnů jsem byla nesnesitelná a na setkání se tím chlubil a pak jsem konečně poprvé nastoupila do „své“ práce. Popravdě, zpočátku jsem se nejvíc těšila na mail končící @lidovky.cz a kartičku, s kterou se dostanu dovnitř do budovy. Už jsem se v duchu viděla, jak kartu ukazují ochrance na koncertě a oni mě s foťákem pouštějí přímo pod podium, protože jsem přece od tisku. Iluze jsem ztratila v momentě, kdy jsem kartičku konečně dostala. Není tam nic, co by nasvědčovalo tomu, že mám v Anděl Media Centru o něco jinou funkci než třeba pán sedící na recepci.

Párkrát jsem se byla zaučit – byly to perné okamžiky, ve kterých jsem kromě všeho ostatního ještě čelila otázkám, na které nebylo jiné odpovědi než: „ne, jsem ještě na gymplu, no, osmnáct mi bude teď v září, ne, ještě jsem nematurovala a vlastně ani příští rok nebudu“ – a na začátku července jsem měla první službu.

Moje práce spočívala v přebírání článků z agentur a v jejich následném upravování. Vymyslela jsem titulek, případný perex, mezititulky a vybrala nějaký příhodný obrázek. Občas jsem také ořezávala fotky nebo překlápěla články z tištěných novin na internet. Každou práci, co jsem udělala, zkontroloval editor, doladil nedostatky a poslal hotový text na internet. Po několika počátečních (zoufalých) službách, kdy jsem po osmi hodinách sezení nevěděla, ani jak se jmenuji, jsem si v redakci zvykla, a když jsem učila nově příchozí slečnu co a jak, cítila jsem se už jako naprostý machr. Ale i machr má své

nedostatky. Pro mě největší problém představovaly články o politice, protože ptát se ostatních okolo, kdo je ministr tam a tam, navíc když jste ta „od Klause z PORGu“, považuji za daleko trapnější než to, že mám najednou celý článek úplně jinde, než jsem chtěla, a fotka srnky je větší, než by měla být.

Časově jsou služby, které jsem dělala já, rozdělené na ranní a odpolední, vždy je tam jeden člověk od 7 od rána do 3 hodin odpoledne a další nastupuje ve 3 a pracuje do 11 hodin večer. Ostatní v redakci pracují přibližně od 9 hodin ráno do 5 odpoledne. Vedle klasické služby sedí tzv. speciálka, tedy služba, která v podstatě pomáhá s tím, co je potřeba, a pomáhá ostatním. Ostatní redaktori mají každý svou vlastní rubriku, o kterou se víceméně starají jen oni sami, a všemu šéfuji editoři.

Největší potíže mi dělala pracovní doba. Vstávání před půl šestou je náročné kdy-

koliv, natožpak o prázdninách, které se pro mě letos nesly jen v duchu práce a autoškoly. Zpočátku jsem byla laxní, postupem času jsem ale zjistila, že pozdním příchodem riskuji daleko víc než jen dva černé body, a začala jsem se opravdu snažit dorazit včas. Jídlo jsem si na prvních pár služeb nosila s sebou, protože jsem nevěděla, jestli smím odejít nebo ne. V momentě, kdy mě ale jeden z editorů začal po šesti hodinách sezení u počítače vyhánět ven s tím, že už jsem tam dlouho, pochopila jsem, že mě tam asi nedrží násilím a že se můžu dojít pro jídlo. Přítomnost fast food restaurací poblíž práce není nic, co by člověk v plavkové sezóně potřeboval, ale když je hlad, nejde to jinak.

Byly to zvláštně strávené dny. Vždy když jsem po osmi hodinách z práce odcházela, zdálo se mi, jako bych pomalu vylézala z veliké bubliny. Umělé kancelářské klima u mě způsobovalo naprostou neschopnost fungování na čerstvém vzduchu a za celé prázdniny jsem si v podstatě doma nesesla k počítači, protože mi používání toho ďáblovho nástroje způsobilo neuvěřitelné bolesti zad. Množství práce záleželo na aktuálním dění. Občas se stávalo, že nebylo co na práci, zažila jsem si ale i povodňové online zpravodajství nebo katastrofu v Norsku, kdy každá minuta nazmar jen zhoršovala reputaci našeho serveru i náladu editora.

→

A lezli a lezli a lezli...

S prsty rozbolavěnými drásavými úchyty žlutého monstra, které nám před léty vyrostlo v tělocvičně, píší na pokraji sil svou krátkou reflexi na tisíckrát omlitou problematiku volitelně povinného lezení na PORGU. Jde dalece mimo mou prostoduchou mysl, proč bych jako student oktávy, plnoletý, trestně odpovědný a způsobilý k různým činnostem od řízení auta k požívání všeho možného i nemožného, navíc od kvinty si volícího svůj vlastní rozvrh (a tím pádem směřovaný k odpovědnosti a svobodomyšlnosti školou samotnou!) v rámci systému volitelných předmětů, měl chodit na hodiny lezení, když ve mně (zcela doktorem neprokázatelně) výšky vzbuzují odpor, respekt a svatosvatou hrůzu, svoje horní končetiny bych radši používal při – na ruce dosti namáhavé – hře na kontrabas a hlavně – lezení mě venkoncem NEBAVÍ. Že by analogicky platila poučka z povinných hodin plavání, tedy že když náhodou spadnu na kolmou stěnu nějaké hory, musím být schopný vylézt nahoru a nezabít se? Ale dost rouhání. Asi bych měl důvěřovat vyšším, ba snad nejvyšším patřím naší školy, že ví, co v otázce tělocvičkářské dělají – ostatně, jak stojí v prvním PORGazeeenu, škola nemá být demokratickou, nýbrž osvícensky diktátorskou. OSVÍCENSKY diktátorskou.

JK

→ Svůj první úspěch jsem zaznamenala zhruba na přelomu července a srpna, kdy jsem si směla napsat svůj první článek. Téma pro mě bylo jako stvořené. Pes, který pokoušel žraloka. Nevěřili byste, kolika členům rodiny, jsem rozeslala odkaz na své veledílo nacházející se v rubrice Relax. Následovala zpráva o agresivním gepardovi (ano, i takový článeček se dá na žádost editora pětkrát přepisovat), kobyilkách řídících se prvočísly nebo novém albu skupiny Red Hot Chili Peppers. I když se mi kamarádi smáli, já byla ve skrytu duše spokojená sama se sebou, minimálně kvůli tomu, že jsem se konečně naučila radovat i z maličkostí.

Práce v Lidovkách mi dala hodně. Spoustu skvělých lidí i zkušeností, dozvěděla jsem se, jak funguje opravdová redak-

ce, a konečně jsem si (alespoň v rámci možností) zvykla sledovat politické dění a neplést si Dobeše s Dobešem a Svobodu se Svobodou. O příjemném výdělků nemluvě. Doufám, že se mi stejná příležitost naskytne i příští rok, protože práce je to skvělá a rozhodně za tu námahu a vstávání stojí. Nastoupím tedy po roce, v plné síle, se zkušenostmi z minulého roku. Ovšem stále bez maturity.

(mimočodem, k tomu odvážnému psuvi existuje i video dosvědčující tu neuvěřitelnou událost a je přímo u článku, stačí zadat hesla „pes“ a „žralok“)

Bětko Kovandová, septima

Půlnoc v Paříži

Půlnoc v Paříži je prostě nádherný film. Woody Allen umí zalichotit městu zasazením svého filmového děje do jeho zákoutí a po Půlnoci v Paříži jsem měla pocit, že se tam chci hned přestěhovat. Vlastně už první sled záběrů pařížských ulic doprovázený hezkou hudbou by mi stačilo ke spokojenosti z celého filmu. A dál už to bylo jen lepší a lepší.

Americký pár, kde snoubenka představuje ztělesnění všech stereotypů o bohatých a povrchních Američanech, zatímco on je umělec, usilující napsat plnohodnotný román, tráví dovolenou v Paříži. A jednou o půlnoci on, ztracený v krivolakých uličkách, odpočívá na schodech, když se zjeví veterán z devatenáctého století, zastaví před naším hrdinou a svezze ho s sebou přímo do dvacátých let. Samozřejmě chvilku trvá, než mu dojde, že manželský pár Scott a Zelda Fitzgeraldovy nemá jen náhodou stejné jméno jako slavní spisovatelé, že písně Cola Portera zpívá jejich vlastní skladatel a že ten rozčuchaný týpek je opravdu Hemingway. Záhy se ale mladý Američan ocitne zpět ve svém hotelu. Ovšem naštěstí pro něj i pro romantickou duši diváka, do minulosti vede pořád stejná cesta a spisovatel si tam rychle najde své přátelé. A je to rozkošná podívaná. Sám motiv je naprosto kouzelný, tudíž zpracovat ho v krásný film, obzvláště pro člověka se zkušenostmi Allena, není už tak těžké. I nějaká ta love story se tu odehraje, ovšem s vkusem a elegancí minulého století, které také aktéry od sebe rozdělí. Ale to neva-

dí. Ono je od začátku jasné, že to nikam nesměruje, takže to divák tolik neprožívá a jen se baví nad tím krásným příběhem poznávání se s dobou minulou, o které hlavní hrdina celou dobu uneseně básní. Je pak velmi úsměvné sledovat, jak jedna z jejich aktérek zase básní o období art nouveau, věhlasné slávy Moulin Rouge a umělců jako Cézanne či Toulouse-Lautrec. A ještě úsměvnější je vidět její nadšení, když jí jeden krásný kočár v jeden krásný večer doveze přímo mezi ně. Náš spisovatel z dvacátého prvního století naopak ve chvíli, kdy si Cézanne stěžuje, že doba již není co bývala a proč nemůže žít v renesanci, pochopí, jak se věci mají s tímhle steskem po dobách minulých. Obohacen o nevšední příběh, stejně jako o prozření, co se jeho přítelkyně a plánu žít v Hollywoodu týče, dá po svém návratu věci do pořádku a ocitá se v situaci, která by mohla být začátkem dalšího podobně románově laděného a velice vtipného příběhu.

Rozhodně na tento film zajděte!

Nora Behová, oktáva

YODA SAYS: PORG

Pšeničná pole u silnice se lesknou v ranním světle a vypadají při tom, jako by kolem nás protékala. Východ slunce za sebou nechal několik oranžových stop na nebi. Horký vzduch kreslí na asfaltu před námi louže. Auto se pohybuje nahoru a dolů, připadám si jako na lodi. Podívám se na tachometr. Rozhodně jedeme příliš rychle. Založím ruce na hrudníku a podívám se po řidiči. Protahuje obličej.

V příští zatáčce narazím hlavou do okení tabulky.

„To bylo zbytečné, nemyslíš?“ Dávám si záležet, abych zůstala klidná. Opatrně odhrnu vlasy a ohmatávám bolestivé místo. Do večera tam bude boule.

„To nebylo naschvál.“

Říká to takovým tónem, že mám chuť uprostřed jízdy vystoupit a prásknout za sebou dveřmi. Myšlenkami se vrátím k rozmazané krajině.

„Není to moje chyba, že tam budeme pozdě.“

Obracím pohled ke stropu. Už s tím zase začíná.

„Přestaň, mám toho dost.“

„Já taky. Věděla jsi, že mám tu radu a musím být ve městě včas.“ Tváří se otráveně. „Mohla sis počkat na autobus, ale

Pozoruji bílé pruhy na asfaltu. Zdají se mi křivé. Přemýšlím, jestli si to jenom namlouvám, protože ani sama silnice není rovná. Vtom uvidím, že několik metrů před námi v protisměru zastavuje auto. Bílá dodávka. Nahnu se dopředu, abych měla lepší výhled.

místo toho jsi chtěla za každou cenu jet se mnou!“

Kousnu se do rtu. Jeden po druhém se na kraji silnice objevují stromy a zase mizí. Doufám, že bude mlčet, ale on mluví dál. „Zrovna dneska, když opravují dálnici a musíme to objíždět.“

Všimnu si vyvrácených svodidel a pře-

mýšlím, jestli do nich někdo najel. Představím si auto po nehodě, s prohnutou kapotou a do široka rozevřenými dveřmi s vysypanými skly.

„Mrzí mě to, vůbec jsem nemohla vstát. V noci jsem nespala, bylo děsné horko.“ Už ve chvíli, kdy to říkám, je mi jasné, že to vlastně není podstatné.

„To se ale děje pořád!“

Jsem překvapená. Ne proto, že se zlobí, ale proto, že u toho pustí volant a mávne rukama ve vzduchu. Do teď jsem ho nikdy nevytočila tolik, že by kvůli tomu ztratil smysl pro zodpovědnost. Položím zlehka ruku na jeho rameno, nevšímá si toho a já ji zase odtahuji.

„Nerozumím tomu“, kroutí hlavou, ale na mě se nepodívá, „Nechápu, v čem je tvůj problém.“

Černý brouk hlasitě narazí do čelního skla. Trhnu sebou. Někdy si říkám, jak to s ním můžu vydržet. Zrovna teď mi nejvíc vadí, že má pravdu.

Nakloním hlavu ke straně. „Možná má čas něco proti mně“

Z přihrádky vytáhne cédečko a zasune ho do přehrávače, ztlumí hlasitost. Hraje klavírní hudba. Nejspíš jeho oblíbený interpret, ten s tím dlouhým jménem.

Pozoruji bílé pruhy na asfaltu. Zdají se mi křivé. Přemýšlím, jestli si to jenom namlouvám, protože ani sama silnice není rovná. Vtom uvidím, že několik metrů před námi v protisměru zastavuje auto. Bílá dodávka. Nahnu se dopředu, abych měla lepší výhled.

„Stůj!“ křičím.

Brzdí, ABS zarachotí. Cítím, jak se mi bezpečnostní pás zařezává do krku.

„Co se děje?“ vyradí rychlost.

Ukážu na silnici. Ze strany na stranu pobíhá ježek. Schová se pod bílé auto, za několik vteřin se zase vrací.

Lokty se opřu o palubní desku. „Chudák. Určitě je tak mimo z toho horka.“ S távavým pohledem se otočím, sahám po klice.

„Musíme dál“, řekne rozhodně.

„Je to strašlivé, když je někdo přejede.“

„On si poradí, nedělej si starosti.“

Čekáme, stejně jako řidič dodávky, ale ježek ze silnice neodchází.

„Stejně máme zpoždění“, zkusím to znovu.

Zhluboka se nadechne nosem. „Když to musí být.“ Vypne motor.

Odepnu pás a otevřu dveře. „Musí to být.“

Přejdu silnici, skloním se k zemi a popadnu ježka oběma rukama. Asi je překvapený, ani se nepokouší schoulit. Bodliny má měkčí, než jsem čekala, ohebné, skoro neškrábou, musí být ještě mladý. Trochu se třese, jedna z jeho tlapek visí mezi mými prsty. Vypadá vyděšeně a zoufale. Ustoupím, abych dodávce uvolnila cestu. Řidič se usměje a zdvihne palec, zatímco mě mívá. Nesu ježka podél silnice. Na místě, kde končí pole, se rozeběhnu přes louku.

Položím zvíře do stínu stromu, ještě chvíli ho sleduji a čekám, až se zase začne hýbat. Představuji si, jaké by to bylo, obrátit se a spatřit silnici prázdnou. Kdyby mě měl dost a prostě odjel. Usmívám se myšlence, že by mě tu nechal a já bych se musela k nejbližší zastávce autobusu dostat pěšky. Nevím, jestli bych si neoddychla.

Když se skutečně vrátím k silnici, naše auto tam ještě stojí. Nastoupím. On vzdychne, zabubnuje prsty o volant. Vyjždíme.

Blížíme se nájezdu na dálnici. Na křižovatce se zastaví a pátrá po cedulích.

„Žádná odbočka tady není“, říká, „ti pitomci s tou opravou snad ještě ani nezačali!“

Otočím se k němu. „Stihneme to?“

Kývne. „Když přidám plyn...“ Obrátí se a políbí mě na tvář. Pak se rozjede.

„Jenom doufám, že ten ježek neměl blechy“, řeknu a vidím, jak se usmívá.

Na dálnici zrychlíme. V dálce vyčkáávají obrysy sídliště na okraji města. Pole s pšenicí necháme za sebou.

Thea Voráčková, septima

Ako Kopeček zdolal kopeček

PORGazeen je nejen narcisticky do sebe zahľadný časopis, ale dokáže vyhlédnout ze svých libeňských zdí a rozhlédnout se kolem. V následujícím příspěvku prohlédl až pod mohutné štíty Vysokých Tater, kde se v jedné popradské škole podobně jako u nás pravidelně studenti trápí nad školním časopisem. A písí! Povídky! Slovensky! Za redakci přeje příjemnou četbu školní Slovák.

Klop-klop-klop. Vysoké červené podpätky energicky prešlapovali sem a tam. Tváril som sa, že všetko viem a klopkanie len zabraňuje údajným vedomostiam preniknúť na papier, veď poznáte ten zamyslený výraz upretý do okna a obhrýzanie ceruzky. Pohľad plný úporného sústredenia a nakoniec ma vždy „osvietilo“ – spomenul som si, na čo som potreboval a pretlmočil to na papier, no dnešný scenár bol trochu odlišný. Výhovorky, prečo som včera neotvoril zošit z ekonomiky, nepripadali do úvahy, sám som vedel, ako by obstáli. („Kopeček, vyzerám snáď ako IDIOT? Na miesto!“) Pripúšťam, že na malú chvíľu vo mne skrsla malá iskrička nádeje, keď som videl, že nemenovaná profesorka mala dobrú náladu, no hneď som to zavrhol. Bol som si vedomý svojej chyby, ale ak mám byť úprimný, jedna päťka mi nepripadala až taká tragická, nuž som to nechal tak. Zase som sa neučil.

Priznávam, nebude to prvá päťka, ale už som si zvykol. Kedysi som býval dobrý žiak a nebolo to až tak dávno. Nepoznal som nič, len A-čka v mojom indexe a pri katedre som stál, len ak som si chcel vyžiadať zoznam dopĺňajúcej literatúry k učivu. Teraz som sedel napätý v zadnej lavici a trpol, či sa mi podarí použiť maličkú pomôcku, v študentských radoch známou ako ŤAHÁK. Aspoň štvorka by ma rozhodne neurazila, ale to by sa tie dia-

bolské opätky museli aspoň na pár minút vzdialiť. Určite ma odhalila, jej prísny a prenikavý pohľad ma prevítal už pri rozdávaní papierov – mne bolo jasné, že dnešný boj nevyhrám. Každý môj nepatrný pohyb na mňa strhával neželanú pozornosť, a tak som rezignoval. Drobnohľadu sa dnes nedalo uniknúť. Chcel som sa aspoň podpísať a zaželať pekný deň, no radšej som zaujal postoj ekológa – šetriť papier „na budúce“.

Pripúšťam, že na malú chvíľu vo mne skrsla malá iskrička nádeje, keď som videl, že nemenovaná profesorka mala dobrú náladu, no hneď som to zavrhol.

Ďalší nápad bol opísať trhové hospodárstvo v porovnaní s jednou reality-show, ale boli by z toho zbytočné problémy. Nestojím o pozornosť, chcem byť neviditeľný a mať konečne pokoj. Nechápem, prečo sa každý stará do mojich štúdijných výsledkov. Je to len moja vec a ovplyvní len moju budúcnosť. Strhané myšlienky beznádeje a hnevu zrazu prerušil školský rozhlas hlásajúci: „Prosím pani Kudláčkovú aby sa okamžite dostavila do riaditeľne!“. Ako to už býva, kľúčový okamih prichádza, keď ho najmenej čakáme. Lepšia príležitosť na odpisova-

nie sa už nenaskytne a ja som to veľmi dobre vedel. Červené opätky zmätene vypochoďovali von z triedy. Žiadne vysvetlenie ani výstraha neodpisovať (čo by bolo bez tak zbytočné). Prvý moment vo mne prebudil eufóriu, so zvýšenou hladinou adrenalínu som siahol do vrecka a na lavicu som si nehanebne vyložil ŤAHÁK. Vzduch bol dokonale čistý a nič mi nebránilo v nepoctivom ťažení za dobrou známku, keď som narazil na neviditeľnú, no o to ťažšiu prekážku. Naplno sa po dlhých týždňoch ozvalo moje svedomie. Pomohol by som síce svojmu prospechu, no svedomie by dostalo ďalší úder na ceste ku dnu. Ešte pred 10timi minútami som si zúfalo prial mať voľné pole a vykonať svoju rutinu pri písomkách a predstava výčitiek by mi prišla ako vskutku vydarený žart. Koho predsa zaujímajú známky? Radšej si ušetrim drahocenné hodiny a nestrávim ich s nosom v knihách. Toto bola moja filozofia, no až teraz som si uvedomil, ako trávime tie drahocenné hodiny a klamem sám seba. Počítačové hry, facebook, elektrická gitara – v tejto bubline som žil. Zrazu mi moje správanie prišlo strašne nečestné a pocítil som tvrdosť i ťažobu sklamania zo seba samého. Čo som si to nahováral, o čom to celé je?

V ten deň som na triedne ohromenie odovzdal PRÁZDNY papier a s úsmevom na tvári som doma začal doháňať zameškané. Ak čakáte typický koniec, že sa zo mňa zase bol vzorný jednotkár, tak vás sklamem. Prechádzal som dobre -C-, no stále to stačilo na štipendium a bol som vyrovnanejší a pokojnejší. Čo som tým celým vlastne chcel povedať? Len toľko, že ak sa zapredáme dlhodobému klamstvu a túžbe po úspechu, celkom nás to pohltí, a i keď budeme dočasne uspokojení, čas si vyžiada svoju neustále sa zvyšujúcu daň. Utekať druhým je jedna vec, no utiecť sám pred sebou je vopred prehratý boj. Nezaujíma ma opätovné uznanie majiteľky červených opätokov ani PROSPEL VEĽMI DOBRE. Zaujímá ma to, že aj keď som spravil napohľad malicherné gesto, pre mňa to znamenalo Redbull na zdolanie jedného z mnoha kopcov, ktoré život tak rád stavia do cesty.

P.S: Za peniaze ušetrené štipendiom som si kúpil úplne novú gitaru a pri skladaní piesni sa pýtam sám seba, kde sa v takom rockerovi vzali uplynulé riadky.

Viky Schreterová

Apokryf o srdci

Vím dobře, jak je tento příběh „profláky“, jak sentimentálně sladkobolný. Ale přesto, kdo by o Vánocích nechtěl být alespoň trochu na měkko a dojatý.

Tak tedy: temnou nocí kráčí muž, asi něco hledá, rozhlíží se kolem a kolem je pustá vychladlá krajina. Náhle spatří v dálce mihotavé světlo a hned k němu zamíří. Tam kdesi je zřejmě oheň a teplo a lidé a pomoc.

Tam kdesi, kam zamířil, sedí u ohně jiný muž. Hřeje se u ohně a střeží spící stádo ovcí. U nohou mu leží velcí psi a ostrý oštěp. Když spatří člověka, který se blíží k němu a k jeho stádu, vyděsí se. Není zvyklý, aby ti, kdo přicházejí v noci, přicházeli s něčím dobrým. A vlastně nečeká od nikoho nic, vůbec nic. Žije sám, spoléhá jenom na sebe, svou zbraň, své divoké psy.

Jakmile je přicházející dostatečně blízko, aby ho mohl zasáhnou, mrští po něm muž svým oštěpem a poštvě něj velké psy.

Ale oštěp, ta ostrá nikdy cíl neminoucí zbraň, náhle padá k mužovým nohám, bezmocně a bezvládně. Ne snad sražena, ale jako by se sama vzdala.

A psi, jindy tak hrozní, se ve svém útoku zarazí a udiveně hledí na toho, kdo projde beze strachu mezi nimi.

Přichází dojde až k muži a jeho ohni, vztáhne ruce v prosebném gestu a říká: Má žena rodí, je zima a nemáme oheň, aby se mohli zahřát.

Oheň už skoro dohasíná a je to jen kupa žhavých uhlíků, a tak se muž sedící u něj pokusí ještě naposledy ublížit, řekne. Jistě, vezmi si ohně kolik chceš.

A přichází se shýbne, nahrne žhnoucí uhlí do dlaní, pak do záhybu šatu, poděkuje a odchází do noci.

Muž, stádo i psi jsou zase sami, ale v srdci tohoto člověka neklidně vyrůstají otázky. Jako když se po dlouhém suchu zavlaží zem deštěm a všechna skrytá semena začnou klíčit, bobtnat a trhat spečenou ztvrdlou zem.

Srdce okoralé a vyschlé k samé dřeni na jednom místě prasklo a v šedi jistoty se objevila červená rána.

A muž si ve svém srdci říkal: co je to za noc, ve které zbraň nezabíjí? Co je to za noc, ve které zuby a drápy nemohou ublížit? Jak to, že oheň tuto noc nespálí?

A tak k nevydržení neklidný se vydal za tím druhým mužem do chladné temnoty. Psi ho vedli po stopě, a tak nakonec došel k jeskyni, před kterou právě jeho

návštěvník rozdělával oheň z přinesených uhlíků. Co se to děje, vykřikne zoufale! Jak to, nic není jako dřív? K čemu mi budou zbraň, psi a já? A zoufale se udeří do prsou tam, kde lidské bytosti mívají srdce.

Nemohu ti to říct, a i kdybych ti to řekl, stejně by ti to nebylo k ničemu. Stejně bys to nepochopil, odpověděl muž rozdělávající oheň.

V té chvíli se ale oheň rozhořel a jeho světlo dopadlo až do jeskyně. Muž spatřil choulící se mladou ženu tisknoucí k sobě novorozeně. A jen tak, ani by se nedalo říci „jat hlubokým soucitem“ nebo „z nevyššího milosrdenství“, obyčejně, jen tak, protože mu prasklo srdce a trochu krvácel, sundal si svůj teplý kožich z ramenou a přikryl jím ženu a dítě. Dostí neobratně, třeba říci.

V takové chvíli, jak už to tak bývá, objevují se dodatečné zázračné efekty. A tak muž náhle spatřil Nebesa prasklá velikou ranou a krvácející světlem, které dopadalo na zem v proudech a svazcích, a jako řeka.

Odkud to všechno mám? Ten světelný efekt z jednoho obrazu malíře Mathiase Grünewalda. To s tím srdcem jsem někde četl. Asi v nějakém apokryfu.

Aleš Roleček

MINECRAFT BROUKEJ.CZ

Chcete postavit objekt svých snů?
Chcete si zahrát s dalšími PORGány?
Chcete s námi postavit model PORGu?

Přijďte na minecraft.broukej.cz a připojte se k nám!

Julinka a Ježíšek

Letos to zjistí a pak všem řekne, jak to ve skutečnosti je. Ano, přesně to udělá a už se jí nikdo nebude smát za to, že nemá bačkůrky růžové, ale bačkůrky modré. Po bráškově, no. Malinká Julinka si totiž usmyslela, že letošní Vánoce přijde na to, jestli Ježíšek existuje, nebo ne.

Nebo lépe řečeno, šlo spíše o to, jak takový Ježíšek vypadá, jeho existence nebyla přímo zpochybňována, i když i o tomto problému děti diskutovaly. Vždyť ho nikdo nikdy neviděl. A ještě celý ten problém způsobila paní učitelka ze školky, která vyjmenovávala vánoční věci, které mohou děti nakreslit. Naneštěstí zmínila i toho nešťastného Ježíška a nasadila tím dětem brouka na hlavy. Julinka v sobě ve svých čtyřech letech našla dostatečné odhodlání k tomu, aby ukázala pravdu celému světu a mohla zkoumat takovou vážnou věc. Nutno ale podotknout, že se přece jenom trochu bála. I tak ale o své tajné misi odmítala povědět svému bráškově. On jistě ví, jak to všechno funguje, přece jen už mu bylo šest, a to je člověk skoro dospělý, ale Julinka si byla naprosto jista tím, že by to přece jen zkazilo celé její pátrání.

A tak každý před Vánoci zápasil s něčím jiným. Rodiče s nakupováním dárků, Julinčini sourozenci s vymyšlením stále nových a nových věcí, které si přejí pod stromeček a Julinka s tím hrozným plánem. Nejmenší a nejdrobnější z rodiny nesla na svých ramínkách takový velký úkol pro lidstvo. Ošívala se a párkrát se málem prorekla, vždycky si ale vzpomněla, jak se jí ve školce smáli kvůli těm modrým bačkůrkám, a udržela se.

Několik dní seděla a přemýšlela o tom, jak to provede, a kreslila si tajné plány. Tak moc se na Ježíška soustředila, až to bylo mamince divné. „Copak se děje, Julinko?“ zeptala se maminka, když dojedli štedrovečerní oběd. Než ale mohla Julinka odpovědět, že je to překvapení, zaujal

maminku dědeček, který odcházel ven se psem. „Máš novou bundu? A čepici?“ ptala se s pohledem upřeným na bílou péřovou věc, kterou měl děda na sobě, a modrou rádiovku sedící mu na hlavě. V tu chvíli už si Julinka spokojeně pobrukovala a nevěnovala jim pozornost. Kula pikle na blížící se večer.

Nastal Štědrý večer, padla tma, dokonce začalo sněžit. Stromeček, osvětlen světylky, stál jako vždy v zimní zahradě, propojené s obyvákem, a působil kouzelně. Všechno bylo perfektně vymyšlené. Julinka si pamatovala, že musejí vždycky se sourozenci čekat nahoře v pokojíčkách nějakou dobu, pak zacinká zvoneček, Ježíšek tam není, ale dárky jo. Potom se jde jíst a po jídle rozbalovat. Hlavní bylo nic nepodcenit. Odešla tedy jako každý rok nahoru s bráškou a sestřičkou a po chvíli zase nenápadně utekla do obýváku a schovala se tak, aby měla na stromeček dobrý výhled. Jaké bylo její zklamání, když zjistila, že už tam dárky jsou a Ježíšek zase nikde. Situace, kterou je nutné lépe prozkoumat. Rozhlédla se a v protiskluzových ponožkách přeběhla do zimní zahrady. Bylo otevřeno ven, což Julinku překvapilo. Najednou uslyšela kroky. Hrozně se vyděsila, věděla ale, že teď nesmí nic pokazit. Přikrčila se tedy za velkou palmu a vyčkávala, co bude. Maminka. Ale co to...? Vždyť nese dárek a pokládá ho pod stromeček! Jak je to možné, vždyť to dělá Ježíšek! Neexistuje. Už je to jasné. Julinka v sobě jen těžko za palmou dusila zklamání. Maminka odešla a zdálo se, že je vzduch čistý. Holčička se zvedla, když v tu chvíli uslyšela šramot na terase u otevřených skleněných dveří.

Panebože. Skrz zamžené sklo zahlédla velkou bílou postavu s modrou čepicí. Ježíšek, napadlo ji. Určitě je to on! Najednou začal odcházet do tmy, až se zdálo, že zmizel úplně. Julinka za ním ještě chvíli hleděla a pak se s obrovským úsměvem rozběhla zpátky do pokojíčku.

„Ježíšek existuje, viděla jsem ho, věřte mi!“ volala nadšeně na sourozence, kteří se jí ale jenom posmívali.

V ten samý moment dědeček zavřel dveře na terasu a vešel dovnitř do zimní zahrady. Nesl dřevo, pro které byl venku za domem. Venku mrzlo, až praštělo, a dědeček byl rád, že je uvnitř. Sundal si bílou péřovou bundu i modrou čepici a přiložil do krbu. Vzal zvoneček a hlasitým zvoněním přivolal děti i ostatní členy rodiny.

Julinku euforie nepřecházela. Už se ani netěšila na dárky, šlo jen o to, co na tu zprávu řeknou ostatní. Ježíšek existuje, ale hlavně, Julinka ho viděla! Byla jako na trní. Maminka musela přísahat, že Ježíšek existuje a že ten dárek, co položila pod stromeček, byla jenom velká výjimka. S tatínkem se na sebe usmívali a v duchu si říkali, kolik zázraků dokáže taková péřová bunda, modrá rádiovka a dědeček jdoucí na dřevo.

Malinká Julinka byla spokojená. Plán vyšel a výzkum se vydařil. Cítila, jak roste a sílí a jak už z těch bačkůrek brzy vyrostete a to potom děti uvidí. Už nebude tak malá a slaboučká. Cítila svaly, které se jí zvětšovaly na rukách, a tipovala, že vyrostete tak o jednu, možná dokonce jednu a půl Julinku víc. Kamarádi budou koukat. Setkají se totiž s člověkem, který jako jediný na světě viděl Ježíška. Na vlastní oči.

Bětko Kovandová, septima

Přelet nad kukaččím hnízdem

„Na, dokuř to,“ podal mu zničehonic nedopalek a na svůj věk se neuvěřitelně energicky zvednul z lavice v promrzlé kuřárně. Málem přitom zvrhnul popelník. Dobelhal se k chodítku zaparkovanému před oknem. V košíku ležela krabička se suchým žrádlem pro kočky.

Chvilí ji hledal v místnosti plné dýmu a zimy. „Vy to jako vážně dáváte těm kočkám?“ zeptal se nevěřičně. Chvilí trvalo, než se k ní dotaz dostal. Zvedla oči od křížovky. V tom se ale do konverzace zapojili dva další, kteří právě v rohu dokou-

řili vajgl, který jim před chvílí dal. „Em. No ne každé musí být takový čuně, jako jsi ty...“ Ve starých očích jim to zajiskřilo, jako by jim zas bylo šestnáct. Asi staří kamarádi... V mezičase stihla zformulovat odpověď. Na ni nezvykle komplikovaně

konstruovanou větou. Bylo to nepochybně kvůli tomu šedivému lvu salonu, který seděl naproti. Vůbec se kvůli němu dost snažila. Malovala si obočí a stále si česala svoje řídké, šedivé vlasy. „No to víte, já hnedka jak vyjdu ven, tak ty dvě mourovatý kočičky, co imrvéře vysedávají před jídelnou, přiběhnou a začnou se o mě třít, až mě div nepovalej. Chuděrky malý hladový.“

„Vždyť jsou vypasení jak medicinbaly. Vůbec nejsou chudinky a ještě míň malý,“ zamumlal hluboký hlas místnosti. Hned jsem ten hlas poznal. Byl nezaměnitelný a všichni chlapi se jí báli. Její rozložitá postava se ode dveří dotrmácela až přede mě. Pod rolákem se jí rýsovalo jedno prso znatelně níž než druhý. Natáhla ke mně kostnatou ruku a začala se kroutit. Zase škemrala o cigáro. Není divu, že jí říkali „somráku“. Vyndal jsem krabičku a dal jsem jí cigára dvě. Jedno si dala do kapsy u fialové vesty a druhé si chystala zapálit. Dala si ho do pusy obráceně. Dědkové počkali až si skoro zapálila a pak se jí vy-

smáli. I kdyby měla v kůži krev, ani by se nezačervenala. Sedla si, zapálila cigaretu správně a začala vyfukovat kouř. Bylo tiho a zima.

Vyroloval jsem si límec u svetru a koukal oknem ven na letošní první sněhové vločky.

Pro spoustu lidí měly za chvíli přijít první Vánoce na tmaváku. A pro spoustu lidí to budou taky Vánoce poslední.

Zikmund Bartoníček, septima

Velká změna

Všichni se tvářili, že se něco změní, že bude všechno jinak. Čekala jsem něco velkolepého, něco, co jsem dosud nezažila. Měla přijít veliká změna. Chystala jsem se na ni celé léto a nemohla jsem se dočkat, až to přijde. A pak to přišlo. Ležela jsem napjatá v posteli a čekala na půlnoc. Představovala jsem si ten ohňostroj dosud nepoznaných možností a svět naruby, který nastane.

Ano, pochopili jste to dobře. Tu noc z 2. na 3. září mi bylo osmnáct. Měla přijít vlna dospělosti, moudrost a nové zkušenosti. Prodají mi alkohol, dají mi řidičák, sama si vše podepišu a zodpovědnost budu mít za sebe jen já. To je jasné. Ale hlavně se mi změní vnímání světa. Vždyť dospělý člověk vše vidí jednoduše, ví, jak řešit problémy, a může všechno. S osmnáctinami přijde neuvěřitelná svoboda, neomezená dotazy na občanku a věk. Nic nebude problém. Nebyla jsem si ale jistá, jestli tohle všechno nastane s úderem půlnoci anebo jestli to všechno přijde postupně, třeba během následujícího dne. Připadalo mi ale samozřejmé, že se tak stane, a bylo by hloupé se na to někoho ptát. To si asi každý musí vyzkoušet sám. Nezasťírám, že jsem se trochu bála. Přece jen, je to velký krok takové osmnáctiny, a kdo ví, jak ta změna probíhá. Třeba je to něco, jako když se člověk o půlnoci mění na vlkodlaka. A to prý není nic příjemného. Ležela jsem tedy

napjatá v posteli a čekala. 23:59. Půlnoc. A byla jsem oficiálně plnoletá. Dospělá, zodpovědná, moudrá. Nadechla jsem se a... žádná změna. Vypadala jsem stejně, žádné vrásky se neobjevily a nijak morálně na výši jsem se tedy necítila. Žádná vlna moudrosti se mi po těle nerozlila a všechno bylo stejné. Nechápala jsem. Co se to stalo? Vždyť se mělo všechno změnit! Doufala jsem, že něco nastane alespoň postupně, ale moc jsem tomu nevěřila. Oni mi lhali! Cítila jsem se podvedená. Jako malý dítě. A to už jsem byla dospělá. Taková nespravedlnost. Celé prázdniny jsem se těšila nejen na legální pivo, ale hlavně na změny, co nastanou. A bude jenom to pivo. Nic nového. Alespoň jsem se z toho poučila – jedny narozeniny nic nezmění a příště už nebudu věřit tomu, co mi ostatní namluví. Možná to je ta moudrost, která s osmnáctinami přišla. Alespoň něco.

Bětko Kovandová, septima

Rána

Příliš často procitáte,
příliš často procitáme,
v žaludečních kyselinách, pachu
smutných hříčů noci,
plné bohů, nesmrtelných, kterým ne-
lze dopomoci.
Příliš často procitáme, v teple těžkých
alkoholů,
poté co jsme ze své vůle
padli dolů,
na dno bolů.

Příliš často procitáme,
když nás ještě lehce hřeje,
kapka zvratků na vlase,
co tažen k zemi, unavený, z posled-
ních sil vzpíná se,
a po hlase, jen po hlase to ví,
že prohlášen jsem za prase, ano,
já, nejsem jiný,
nikdo není, když se lačnou paní tmou
žene na smrt, jako měl by
bídne zhytnout rozedmou.

Příliš často procitáme,
za střízliva, do života.
Do života! Tak ho zve,
šeptající tiché nic,
tichá rota,
roto, jděte,
k poslušnosti vycvičení,
zazpívejte z plných plic!
K poctě zbraň a k zemi, vztyk!
Poníženci, neceknete,
z výcviku se vám stal zvyk.

Neceknete,
necekne, do větru ani slova.
Nemá smysl dechem plýtvat,
když pevná ruka okov ková,
okov, který místo kříže
táhnout světem světla máme,
v němž tak často procitáme.

Procitáme příliš často,
na to, vzdát se příštích dnů.

JM

Bez názvu

Za okny mlha – v hlavě hustší
za okny déšť – v duši prudší

Ač kůže umrlce hrozivě bledá
s bledostí opilce rovnat se nedá

Za okny kohouti – ucha hluchá
za okny svítá – duch bez ducha

JK

Básnický koutek Jiříka a Čabokači

Den bez obratlů

Zrodil se den, bez obratlů a s průhlednými křídly,
vzlétl do vzduchu nad květy pampelišek,
bzučel a létal a v záři deštivého dne
sloužil světu.

Pohaslo slunce a křídla ztlela v zemi,
umkl tón a odezněl význam,
ve chmýří květin však doteď létá
kapka usazené oblohy.

Bez názvu

Podrážky chroustají lupiny stromů
bříza se ohýbá pod bledými mraky
a javor taky.

Odkvetly hlohy i květy labutí
pečlivá ruka v plení nepřestane
díky ti Pane.

Záře

Listy lip uskakují před kapkami
smyčce cvrčků zvlhly v dešti
lučným královstvím zní vzlykot a nářek.

Komár komářici objal křídly
od tváře zvlhlé odvrácen zaťal pěsti
v letu zády se otočil marnosti dalek.

Okno zářící pokryto mұrami
kterým přítěžko pokušení nésti
za sklem dvě oči ponořené ve snech.

Noci

Mon dieu,
svět na mne doléhá!
Zbytky duše míří pryč.
A z OTEVŘENÝCH žeber cáká,
krev na obraz platfusáka.

Brouk a Breivik

Breivik? NE! Ten malý muž
by v ruce neudržel nůž.
Já to spáchal, on se vezl!
A mé jméno? David Roesel!

Tanec

Listy ve větru
seschlostí bez vůle
tančí spolu valčík umrlců.

Já neznám kroky
Ty zase rytmus
a tak spolu klopýtáme nemajíce se
koho opřít.

K nebesům k zemi
padat není rozdíl
nebe je černé a zem studená.

Přes oblohu rozprostřela se křídla ne-
topýrů
v němém hluku utichl nepokoj
k čemu nám svítání
když víčka jsou sveřepě sevřená?

Protírám oči a pozvedám náš kříž
ramena otačená a nohy vratké
kříž těžký a cesta dlouhá
bez konce.

Noha před nohu a obláčky
předků vznáší se nad prašnou cestou
a já ne a ne se rozsypat.

Být zase primánem, aneb upřímný žalozpěv absolventa PORGu

Ach, matičko PORGu,
já nešťastný, co se to stalo?
Kam jsem se to sakra dostal?
Já, ze třídy nejlepších maturantů v republice
(a k čemu mi to je? – no k ničemu, samozřejmě).
Filda – co to je?
Chaos. Bordel, ve kterém se nikdo nevyzná.
A sociologie?
Brutální pavěda,
kterou studují sami socky.
Fojtíku! Münichu! Petrove!
Vysvobodte mě z „Metod a technik sociologického výzkumu“,
které máme každé pondělí v Celetné 13, v učebně 17
od 10:00 do 12:25!
Zařídte, abych nemusel chodit na seminář
„Vědecké práce a informační zdroje“!

Vím, Duch PORGu je mrtev
a všechno jde do Helu
a PORG jde úplně nejvíc do Helu
(a již brzy bude mít oficiální název: PORG, gymnázium,
základní škola, ekonomka,
domov důchodců, exekuční kancelář,
vazební věznice a pštrosí farma, Praha, Brno, Ostrava,
Temelín, Dukovany o.p.s., a.s., s.r.o., ž.ž.ž., .com).
Ale přesto, přesto všechno: Chci být zase primánem!

...být zase primánem
Zase chodit na KEK
Zase dělal zábavné pokusy s Přibíkem
Zase jet s Rufrem do Lincolnu
Zase se šrotit kvanta informací, z nichž naprostou většinu
jsem již dávno zapomněl (dávno před maturitou)
Zase klaus/zuřit* z dramaťáku
A zase tvůrčně psát s Valáškem
A trumfovat se v páchání šíleností všeho druhu
A zase jen tak popíjet citrónovou ZONku na gauči v ČUVUNU
Zase znovu a znovu opravovat tu samou chybu
na žlutém papíře
Zase se šrotit na rozdílovou po návratu z USA
Zase psát maturitní seminárku na dějepis
A zase vylízt v brzkých ranních hodinách na střechu PORGu
Zase nadávat na PORGánské schizma
a na Martina
a jeho „anonymní“ anketu.

Jen se mi nechce zase platit školné,
protože 43 200 Kč/rok mi přijde fakt už hodně.

Dominik Obruča

PORG, GYMNÁZIUM,
ZÁKLADNÍ ŠKOLA,
EKONOMKA,
DOMOV DŮCHODCŮ,
EXEKUČNÍ KANCELÁŘ,
VAZEBNÍ VĚZNICE A
PŠTROSÍ FARMA.
PRAHA, BRNO, OSTRAVA,
TEMELÍN, DUKOVANY O.P.S.,
A.S., S.R.O., Ž.Ž.Ž., .COM

La page française

Pour compenser la frustration des deux pages allemandes présentées dans Porgazeen depuis long temps, La Vox du Porg vous amène trois petits textes des étudiants qui sont allés en France et ont décidé de partager leur expérience. Cette (première) fois, les textes s'agitent de la société française.

La vérité

Si vous demandez à vingt gens choisis par hasard dans la rue ce qui est la première chose qu'ils vont s'imaginer quand vous leur dites le mot France, en plupart de cas ça sera le foie gras, le coq au vin, la crème brûlée, le champagne, des escargots ou des huîtres. Moi aussi, j'étais naïf et en venant en France l'année dernière, j'ai rêvé de tous les plats délicats que j'ai voulu y goûter.

Mais à la place d'une spécialité j'ai obtenu une gifle de réalité le premier jour à la cantine. Il est vrai que l'entrée et le dessert étaient en majorité du temps bien et il y avait toujours de la salade et des fruits, mais le plat principal ? L'hamburger dégoutant avec des frites ou autres sortes de patates frites trois fois par semaine, du riz avec de la viande et une sorte de sauce brune ou des pâtes les autres jours. Autrement dit, c'était pareil à ce qui on est habitué au Korab. De plus, dimanche environ trente pourcent des familles prenaient le déjeuner au McDonalds, parce que même si c'est américain, ce n'est pas tellement mauvais et c'est rapide. Voyez l'hypocrisie française.

Tomáš Fučík, septima

La diversité

Je suis allé à Paris mars 2011 avec une sixaine des gens – personnes de Nouvelle Porg. On est resté dans un petit village près de Paris (pareil que la mienne) avec une famille portugaise. On a fait des visites, on a mangé de la nourriture typique pour France... et pour des Arabes. Un jour, on est allé à La Mosquée où on a mangé de la tagine agneau. Je n'ai jamais mangé au-

cun truc similaire – des amandes, des arachides, de l'agneau et enfin de la sauce sucrée/aigre qui a fait le plat délicieux et inoubliable. Je l'ai senti sur ma langue, après dans ma gorge et enfin, parti dans mon ventre. Si vous êtes à Paris, n'oubliez pas la Mosquée!

Nikolas Přemysl, kvinta

L'éducation

Le système éducatif français est différent du système chez nous. En tant qu'un étudiant français, déjà au lycée vous avez le choix des matières que vous voulez étudier. Vous pouvez choisir une des trois spécialisations – classe littéraire, classe scientifique ou classe économique. Moi, personnellement, je suis d'accord avec cette division. Je pense qu'il faut qu'on se concentre aux choses qui nous intéressent. En plus, je peux imaginer qu'on le fait comme ça chez nous aussi. Par exemple les cours des maths sont difficiles pour un demi de classe, mais l'autre partie s'ennuie.

Par contre, comment nous pouvons savoir en 16 ans quel type de matières est le meilleur pour nous? Comment nous pouvons être sûrs que plus tard nous ferons certainement la biologie et pas l'économie? Et en plus, pour moi toutes les connaissances sont importantes et c'est la raison pourquoi on va au lycée – nous voulons être instruits en toutes matières.

Quand j'étais en France, j'ai choisi la classe littéraire et le cours de la littérature était très intéressant, mais j'étais surprise que nous n'avons pas discuté que les écrivains français. Au moins, notre professeur de français était vraiment géniale et elle m'avait appris beaucoup de choses. Mais pendant les cours de l'histoire-géographie j'avais l'impression que le professeur a étudié les leçons juste avant notre arrivée dans la classe et nous n'avons ni discuté ni étudié les autres états – seulement la France. Cette attitude, je la trouve stupide. J'aime bien quelques parties du système éducatif français, mais en tout je préfère le nôtre.

Alžběta Kovandová, septima

Deutsche Seite

Oktava hat ihr letztes Jahr in der Schule. Viele Leute wollen dann ins Ausland gehen und dort studieren. Nach sieben Jahren Ruhe jetzt viel Arbeit für die Schule.

Es kommen viele Prüfungen. Geschichte – alle fahren weiter. Nächste Haltestelle – tschechische Grammatik.

Der Schulleiter lehrt ... oder schreit, dass alles dumm ist. Auch wir!

Keine Schule am Mittwoch, lieber auf Poříčí stehen und Leute zählen, plus 550 Kronen.

Septima freut sich, dass sie die ganze Schule als Nikolaus und seine Helfer erschrecken wird.

Wir wollten nach Budapest fahren, wegen dem kranken Käfer rund bösen Freunden fahren wir nicht.

Schule in der Natur war gut., dank Herrn Lange mussten wir hinaus gehen. Während der Schule in der Natur streikte das Wetter. Es war viel zu kalt und zu nass und alle bedauerten die Leute, die am Vormittag Rad fuhren.

Septima feiert jetzt viele achtzehnte Geburtstage. Sie haben einen Klub, wo es Martin Černý nicht mag. Deswegen treffen wir ihn nicht. Das ist schön. Marek, der Jüngste von uns, feiert eine „Extra Hummer Party“. Ich weiß nicht, warum es „Hummer“ heißt?

In Retro hatten Root ein Konzert. Wir haben das Metallwichtel (er nennt sich Big Boss) gesehen. Es hat uns gefallen.

Der Herbstnebel wird immer dichter und dichter und giftiger und giftiger. Die Ringelnatter hat wieder ihre Haut ausgezogen. Wir haben viele Forschungsinstitute besucht. Auch ha-

ben wir uns das Sperma eines Keilers unter dem Mikroskop angesehen. Es gibt eine neue Methode der Produktion von Elektroden mit Nanopartikeln.

Fast alle Mädchen von der Oktava sprechen jetzt über Gesellschaftskleider. Statt eines Abiballplakates kam eine Motorhaube. Hoffentlich wird Herr Pribik damit einverstanden. Schon im Oktober fingen einige Leute mit dem Weihnachtsbacken an. Das Weihnachtsgebäck schmeckt vor Weihnachten am Besten.

Die Lehrer spuken mit dem Abitur, aber welchem sollen wir Aufmerksamkeit widmen? Dem staatlichen oder dem schulischen? Jeder sagt etwas anderes und wir wissen – beide sind sinnlos.

Immer noch nichts Neues in Kinos. Werden wir uns ewig langweilen? Es hat schon fast ein Monat nicht geregnet. Es wird ein harter Winter.

Oktavener haben kein Geld und müssen während der Schulzeit arbeiten. Arme Leute.

Herr Schulleiter hat wieder sein Bein in Ordnung und hat nach langer Zeit den Wettbewerb in „Švihlá chůze“ verloren.

Die Köchinnen auf Korab lassen uns nicht das Essen nehmen, wenn wir keine Aufsicht haben. Ist es wirklich unbedingt nötig, dass alle warten müssen?

kollektiv autorů, Deutschland

Roleček

Co byste museli dělat, abyste byli erotičtí?
Asi vám to dám za úkol na víkend.

Běžně pracovníci do pyramid své věděli, že jim bude dobře. Jako k Romanovi do nebo tetu; znáte skříní dvě tři mupruchy na luxusní tajně nastrovali mrtvé, protože tam u faraona když vy strčíte hrobky babičku to, máte doma namie, ale nemáte funus...

Opus spiccatum můžeme najít v základech takového kostelíka na Pražském hradě. A to někteří ještě tvrdí, že se ty kameny tak jenom náhodou posunuly. Já sám bych řekl, že to opus spiccatum je, protože jinak bychom v Čechách žádné neměli.

Kopec je jedna taková z poměrně stabilních věcí.

Arnot

M.A.: Jak vznikají přeměně horniny?
Š.V.: Prostě se změní v něco jiného.
A proč by to dělaly, jako aby byly in?

Tatíček

Prozódie, to je takové moje oblíbené slovo. Kdybych měl psa a byla by to fena, tak by se jmenovala Prozódie. A kdyby to byl pes, tak taky.

Böhm

(po odchodu Mikuláše)

P.B.: Ale Pavle, vy jste měl jít přece s nimi?

P.F.: Ne, pane profesore, mě tu nechali, abych vás dál mučil.

P.B.: Aha, já si doteď myslel, že peklo je nepřítomnost Boha, ale ona je to přítomnost Fojtíka.

Klaus

Poptávka po vašich debilních lyžích...

(Vysvětluje utopené náklady na příkladu, že jeho rodiče prodávají chatu) ...co by rodiče mohli dělat s milionem a půl za tu nemovitost... no tak oni si teda vydělali dost na těch milostech...

Je tisícka lidí a holek co na Facebook půjdou...

...jednání G8 s přidruženými dementy...

Fantys

Mě bolejí v krku.

Arnot

(Bavíme se o meandrování)

Tak jak například vznikl Grand Canyon?

J.Š.: Tam tekla řeka?

A kdo myslíte, že to udělal...bagr?

Češi měli mindrák. Němci ho neměli, oni tady vždycky vládli.

V tu chvíli se začínají trochu znásilňovat dějiny.

Žižka, to byl Talibanec par excellence.

Francouzům patřila třetina Ameriky. Nebylo tam nic, ale na mapě to vypadalo hezky.

Josef II byl velmi osvícený, v některých ohledech až trochu přesvícený...

Arnot

Které právo si čeští šlechtici vždy nejvíce hájili?

S.A.: Právo první noci?

Byli zavražděni živí.

Švejnhová

Ne, manželství se nedá vydržet...

Teda, vydržet se dá, ale z právního hlediska se nedá vydržet.

Uvidíte na vlastní svatbě, jestli jste si před tím už nedali nějakého panáka. Já třeba jo.

Barnes

Describe me some and any.

T.H.: If you have some bread, well you have some bread.

Ok. Now I understand.

Roleček

Je to skvělý námet na hollywoodský velofilm. František má nasednout na trůn po svržených andělech. Nádhera. Kdybych prodával náměty do Ameriky, neváhám!

Valášek

Karel Čapek strávil s bratrem Josefem půl roku v Paříži a docela si to tam tak jako užívali, kucí...

ředává knihu japonských básní
A.L.: Já doma

ne - věděl, co s tím, tak jsem si řekl, že to je dobré tak pro vašeho otce.

(k JM) Vy máte účes na Hitlera kdyby se půlroku nestříhal.

Valášek

T.S.: Když už jsme u tý Magdaleny, my s Tomášem si nemůžeme vzpomenout, jak se jmenoval ten člověk, co běhal nahatej po přírodě...
M.V.: To myslíte vážně?... Adam?

probíráme avantgardu: M.V.: Dadaismus je směr, který se projevil hlavně ve výtvarném umění a v literatuře.
V.D.: ...v architektuře našťestí moc ne...

Je pravda, že před 8000 lety tady asi nebyl Šilha.
J.Š.: Teď jste mě teda hluboce urazil.
No, to jsem taky chtěl.

Valášek

J.Š.: My lidé jsme chyba.
Hlavně vy jste

Ano, takže s řevle řeky vidím řeky vidím řeku, řeku, pod řekou
Tak teď už předjdeme na dál.

Barnes:

(na konci střeční hodiny) Enjoy your friday, speak english and have fun!

Arnot

Podobně pokrouceně jako židé to vnímají i luteráni.

Kalvinisti pracují, na rozdíl od katolíků.

vlastně velká chyba.

kou vidím řeku, řeku, místo v řece vidím řeku. ložky umíme,

Barnes

It was with my ex-girlfriend, I forgot about St. Valentine's day. I was busy, at work, and I thought oh some stupid American holidays, she probably doesn't want to celebrate it... She did.

Fišerová

Chápete, o co jde?
T.P.: Jo, to u mě ale neznamená, že to zvládnu.
Fišerová: No, to teda ne.

K.F.: Tak co vás teda pan profesor Profota naučil?
M.R.: Kromě matiky všechno.

Fišerová

Báro, vy luštíte křížovku?
B.K.: No, já vůbec nevím, o čem mluvíte, a mám s váma domluvenou tu konzultaci.
Aha, tak luštěte dál.

(o hodině matematiky při počítání úlohy na kosinovou větu)
T.S.: Fučíku, už to máš?
T.F.: Ne. Teda - co myslíš, to sudoku?

Valášek

(o recenzi) Myslíte dobře, píšete blbě.

xy: Hodiny matematiky už nejsou, co bývaly.
K.F.: Však ony budou zase dobrý, až odejdete.

Janichová

Tahle kyselina je hrozně citlivá. Jen se na ni zle podíváte, už se rozkládá.

Přibík

Jinými světly, je to tak, že...

Klaus

Sůl má spoustu substitutů, třeba šterk.

(m)

Váš ekonom
neumí učit?

*Tady
jsou vaše
debilní lyže!*

PRVNÍ
OBNOVENÉ
REÁLNÉ
GYMNÁZIUM

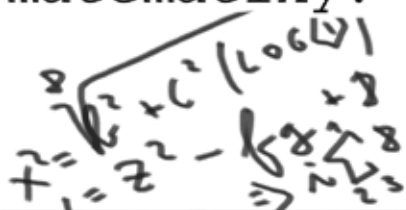
Proč studovat

PRVNÍ
OBNOVENÉ
REÁLNÉ
GYMNÁZIUM

Jste nuceni k nesmyslně
povinným předmětům?

Máte povinnou
maturitu z
matematiky?

Zbytečně
drahé švp?

RHODOS: 13 000,-
PEC: 5 000,-

Žádnou
jidelnu?

Na naší malé a útulné
škole, kde se takřka
všichni znají, se vám
to nestane!

www.porg.cz/liben

PORG